

İstibdadı yenmek için düzen siyasetinin dayatmalarını reddet! İş, aş, hürriyet için sınıf mücadelesini seç!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2023 / Sayı: 163

Fiyat: 1 TL

Sayfa: 2-3

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar fabrikalarından, Bursa'dan gıda ve tekstil, Tuzla'dan tersane ve Gebze'den kafe işçilerinden haberler

YAŞASIN İŞÇİLER EMEKÇİLER!

Hürriyet işçilerle gelecek!

Türkiye 14 Mayıs gününe kilitlemiş biçimde seçimleri tartışıyor. Ama seçimden önce unutulmaması gereken bir deprem gündemi var. Erdoğan deprem bölgesini seçim mitingi alanına çevirdi. Temel atma tiyatroları düzenliyor, çadırı olmayan halka konut vaadinde bulunuyor. O konutlar ki kim bilir halk ne zaman başını sokacak belli değil. Ama inşaat sektörü patronları temel atmaya bırakın enkazlar kaldırılırken bile kâr etmeye başladı! Bahçeli çıkmış Antep'te "ne güzel hayat normale dönüyor" diyor ama işçiyi, emekçiyi, yoksula normalleşme yok! İşçi sınıfınız! Pandemide öldük! Depremde öldük! Pandemide ölümüne çalıştırdık! Depremde enkazdan çıkıp fabrikalara gönderildik! Bizim ölümümüz onların normal!

14 Mayıs'tan önce 1 Mayıs var! Pandemide haykırdık, depremde haykırıyoruz, 1 Mayıs'ta haykıracağız! Yaşasın işçiler emekçiler! Kahrolsun kapitalist sömürü düzeniniz! Kahrolsun istibdad!

14 Mayıs'tan önce 1 Mayıs var! Seçimlerde halka sahte vaatler vadeliyor. Oysa emekçi halk günbegün iş ve ekmek için gerçek bir mücadele içinde. İşte 1 Mayıs, sahte vaatlerin değil gerçek mücadelenin meydanıdır. 14 Mayıs'ta işçiyi düşman, emperyalizme ve sermayeye dost istibdadın adayı Erdoğan'a oy yok! Onun koltuk değnekliğini yapan düzen muhalefetine aday Kılıçdaroğlu'na da oy yok! İşçi sınıfı bugünün işini yarına bırakmamalı, seçimini hemen şimdi mücadeleden yana yapmalı. 1 Mayıs meydanları bu seçim meydanı olmalı!

Kendine Cumhuriyet ve Millet İttifakı adını takmış patron siyasetinin kavgasını izliyoruz. Bu kavgada cumhuriyetin ve milletin ezici çoğunluğunu oluşturan işçinin, emekçinin, yoksul köylünün çıkarı yok. Erdoğan çıkmış ülkeyi anonim şirket gibi yöneteceğim diyor. Öbür taraf

neden anonim şirket gibi değil de "babanın bakkalı" gibi yönetiyorun diye cevap veriyor. Kılıçdaroğlu Erdoğan'a Erdoğan'ın CEO'su Babacan'la karşı çıkıyor. Ama önce 1 Mayıs var! O meydana işçi sınıfı şöyle haykırarak: "Patronların kârı için çalışmak ve ölmek değil, iş, aş, hürriyet istiyoruz!"

İstibdadın zulmüne son vermenin zamanı geldi de geçiyor. Ama bu nasıl olacak? Muhalefetin "güçlendirilmiş parlamenter sistem" projesi emekçi halka değil sermayeye ve emperyalizme vaatte bulunuyor. "Güçlendirilmiş" demek Erdoğan ve Bahçeli'nin halkın baskı ve denetiminden azade bir "güçlü yürütme" kazanımından vazgeçmiyoruz demek. Emperyalizm ve sermaye için büyük kazanımdır "güçlü yürütme"! Kaldı ki 14 Mayıs'tan sonra herhangi bir anayasa değişikliği için kimse mecliste 360 milletvekiline ulaşamayacak. Yine anlaşacaklar. Halk hürriyet istiyormuş umurlarında bile değil! Cumhuriyet ve Millet İttifakları sermayenin ve emperyalizmin hizmetinde buluşacak.

Cumhuriyet ve Millet İttifakları emekçi halkı kimlikler temelinde bölüyor. Ama konu emperyalizme hizmet olduğunda nasıl da el ele veriyorlar. Finlandiya'yı NATO'ya katmak, Amerikan, İngiliz ve Avrupa emperyalizminin saldırgan politikalarına ortak olmak için nasıl da firesiz el kaldırdılar! 1 Mayıs'ta işçi sınıfı kahrolsun emperyalizm diyecek! Denizlerin Mahirlerin Sinanların yolundan yürüyenler 1 Mayıs'ta NATO'dan çık, NATO'yu yık diye haykırarak!

Meclise vurulmuş zincirleri kırarak olan, barajsız, yasaksız bir Kurucu Meclis'in yolunu açacak olan, işçilerin, emekçilerin mücadelesidir. İşgaldir, grevdür, direniştir! Mücadeledir ve örgütlenmedir. Başımıza despot, meclise figüran seçmekle düzen değişmez. İşçi

sınıfı ve emekçi halk kendi göbeğini kendi kesmek, bunun için de örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır.

En yakın örnek grev yasakları... Önce Bekaert işçileri ardından Schneider işçileri istibdadın grev yasağını çöpe attılar. Grev hakkını grevle savundular ve kazandılar. Erdoğan'ın keyfi yasağına boyun eğseler, çalışma bakanından aracılık yapmasını isteseler patronların dayattığı ücretlere mahkûm olacaktı. Kendi belediyesinde grev olduğunda Erdoğan'a neden yasaklamıyorsun diye çıkışan CHP'ye mi gitselerdi? Tabii ki hayır. O yolun da sonunun hüsrana olduğu belli.

En yakın örnek kadınlardır! Eşitlik için, kadın cinayetlerine kurban gitmemek için mücadeleden başka yol yok. Mücadele yoksa kazanımları korumak bile mümkün değil. Çünkü erkek egemen siyasetin oy hesapları kadınların canından daha kıymetli. Erdoğan yanına kadınların nafaka hakkına dahi göz diken, AKP'li kadınların bile tehdit edecek kadar gözü dönmüş bir gericiği topluyor. Karşısında ise kadın emeğini alabildiğine sömürmek için esnek çalışma projeleriyle Millet İttifakı geliyor. Ve onlar da Erdoğan gibi aynı hesaplarla İstanbul Sözleşmesi'ni ortak metinlerinden çıkarıp erkek egemenliğine feda etti. Kadınlar hakları için bunlara mı güvenecek? Hakkını yiyeceğini mi emanet edecek? Elbette ki hayır! Hakkını da canını da örgütlenerek ve mücadele ederek savunacak. 1 Mayıs mücadeleyi seçen emekçi kadınların en önde olduğu meydan olacak!

İşçi sınıfının Enternasyonal marşında dendiği gibi... Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

1 Mayıs zincirlerini kıran, memleketin de zincirlerini kırmak için birleşen işçi sınıfının meydanıdır.

Hürriyet işçilerle gelecek!

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

14 Mayıs: bizi kim daha iyi sömürecek?

Dostlar merhaba. Ben Gebze Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Fabrikamızda sendikalaşma mücadelemiz devam etmekte ve tüm hukuki süreçleri kazanmamıza rağmen sürecimiz devletin patronlara sendika mücadelesine karşı vermiş olduğu kıyaktan ötürü temyizde. Tabii ki bu süreç de lehimize işleyecektir ve haklı mücadelemiz başarıya ulaşacaktır. Ancak biz işçiler her defasında kendi göbek bağımızı kendimiz kesip patronlarla çetin mücadeleye girerken bir de seçim sürecine girmekteyiz. Gerek deprem bölgesindeki depremlerde kardeşlerimiz olsun gerek onlar için canını hiçe sayan birçok işçi kardeşlerimiz olsun karşılarında bir seçim süreci var.

İşçilerin ekmek kadar su kadar ihtiyacı ve hakkı olan hürriyet özlemi var. Ancak bu hürriyet özlemini sözde giderecek olan karşımadaki koşulları iyi incelememiz gerekir. Bir yandan 20 yıldır taşeron saldırısından tut kıdem tazminatına saldırı girişimleri, grev yasakları ve patronlara sayısız kıyaklar. İşçi cinayetleri ise bu

hükümetin ayrı bir suç listesini oluşturuyor. Peki buna karşı bizim önümüze sunulan reçete nedir? Eski AKP kalıntıları, Millet İttifakı'nın patron yanlısı açıklamaları, Millet İttifakı'nın elinde bulunan belediyelerde işçilere reva gördüğü hak gaspları. Kıdem tazminatını bile "tarafaların diyalogu" gibi muamma laflara havale ederek patronlara göz kırpan bir ittifak, Smart Solar işçilerinin haklı mücadelesindeki çektiği sıkıntılara (davaların uzaması, dava sürecinde işçilerin örgütlülüğünün kırılması için işten atılmaları)

son verecek tek bir satır ne okuduk ne de duyduk. Bu durumda biz işçilerden 14 Mayıs'ta bizi kim daha iyi sömürecek diye oy vermemiz isteniyor. Ancak 14 Mayıs bizim kurtuluşumuzun reçetesi değildir. Aksine bugüne kadar enflasyona karşı grev yasaklarını grev yaparak delmemiz, sendikal mücadelemiz için işgal ve direniş bayraklarını yükseltmemiz ve bu mücadeleleri birleştirerek siyaset masasına yumruğumuzu vurmamız bizim tek gerçeğimizdir.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Seçimler bize bir şey kazandırmadı; tüm haklarımızı mücadele ederek, grev yaparak kazandık!

OYAK Renault fabrikasında tedarik sorunu ve çip krizinden dolayı duruşlar devam ediyor. Çalışılmayan günler için maaşlar yüzde 76 üzerinden yatıyor. Tabii bu sözde yüzde 76. Fiiliyatta bu yüzde 50'ye düşüyor. Vergiler de girince maaşlar iyice azalıyor. Sendika yönetimi "işten çıkarılma olmasın da yüzde 76 olsun şimdilik idare edelim" deyip geçiştirmeye çalışıyor.

EYT şartlarına uyan birçok kişi maaşlarının düşük çıkmasından dolayı emekli olmak istemiyor. OYAK Renault yönetimi emekli olmasını istediği kişilere ya emekli ol ya da montaj bölümüne geçip çalışıyor. Montaj bölümünün çalışma koşulları ağır olduğundan kimse geçmek istemiyor. Montaj bölümünde çalışamayacaklarını bildiği hâlde fabrika yönetimi yılsınlar ve emekli olsunlar diye zorlama yapıyor.

Seçim tartışmaları başladığından bu yana fabrikalarda haklarımızla ilgili talep ve mücadele tartışmalarının gerilediğinin farkına varmalıyız. MESS sözleşmesi yaklaşıyor, ama neredeyse tüm işçiler seçimi bekliyor. Şunu sormalıyız

kendimize bütün sıkıntılarımızı sadece oy kullanarak çözülmü, şimdiye kadar hiçbir derdimiz böyle çözüldü mü? İşçiler olarak biz kendi gücümüze güvenmediğimiz, bir araya gelip örgütlenmediğimiz sürece sorunlarımızın çözülmesi imkânsız. Hangi partiye oy verirsek verelim bütün işçiler durumun kötüye gittiğini, geleceğin daha karanlık olduğunu görüyor. Ama değişimi kendinde aramak yerine oy verdiği parti ve liderine yöneliyor. Aslında hem bir beklenti içinde arkadaşlar ama hem de oy verdiği partiye güvensizlik duyuyor.

Peki çözüm nerede? Eğer bizler kendi fabrikalarımızda patronlara karşı birliğimizi

oluşturur ve güçlendirirsek, siyasal alanda da işçi sınıfı olarak sınıf politikaları etrafında birleşirsek çözüme ulaşabiliriz. Sermayenin farklı renkten partilerinden umut beklemek yerine, ekonomik ve demokratik haklarımız için mücadeleye ihtiyacımız var. Bugün nasıl fabrikalarda sendikaya üye olmak yetmiyorsa, siyasi partilere de oy verip hükümet seçmek yetmez. Ekmek ve hürriyet için işçi sınıfı olarak ortaya çıkmamız ve sermayeden bağımsız olarak fabrikalardan başlayarak örgütlenmemiz ve mücadele etmemiz gerekiyor.

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Emekli maaşı ile geçinmek imkânsız

Tofaş'ta EYT'yi hak edip de buna rağmen faydalanmak istemeyen birçok kişi var. Büyük ihtimalle diğer fabrikalar da öyledir. Çünkü emekli olduğunda 9 bin ile 12 bin arasında emekli maaşı alacak. Bu maaş ile geçinemeyeceğini bildikleri için emekli olmak istemiyorlar. Emekli olsalar bile emekli maaşı yetmeyeceğinden dolayı geçinebilmek için iş aramak zorunda kalacaklar. İş bulup bulamayacakları da belli değil! O yüzden birçok kişi EYT den yararlanmak istemiyor. EYT geldi geçti peki 2008'den sonra sigorta girişliler ne olacak! Türkiye'deki işyeri şartlarına bakarsak hiç kimse 65 yaşına kadar çalışamaz, kimseyi de çalıştırmak istemezler.

Bütün işçiler, birlik ve beraberlik içinde adilce yeni bir emeklilik yasası çıkartılması için hükümete baskı yapmalıyız. Yoksa ülkeyi yönetenlerin vicdanına bırakırsak emekliliği, mezarda görürüz! 2008'den sonra o kadar çok düştü ki emekli maaşları, geçinmek imkânsız hâle geldi. EYT'den emekli olacaklar, emekli maaşlarının niye bu kadar düşük çıktığını EYT sayesinde öğrendiler. AKP oy bekliyordu ama tersine insanlar büyük kızgınlık duymaya başladılar.

Hiçbir zaman işçiden yana, emekten yana, emekliden yana olmayan AKP hükümeti, nedense en çok oyu da yine emekli ve işçiden aldı hep. Demek ki bir şeyleri insanlara anlatamıyoruz. Ancak yumurta kapiya dayandığında, ya da kendi zararına dokununca anlıyor. Kızıyor ama o zaman da iş işten geçmiş oluyor.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Bir olup örgütlü hareket etmekten başka çaremiz yok

Merhaba arkadaşlar; ben Chen Solar'dan bir işçiyim, emeğin emekçinin terinin son damlasına kadar sömürüldüğü sermaye sınıfının güç olarak tavan yaptığı bir süreci yaşıyoruz. Patronlara her türlü olanağın sunulduğu bir dönemdeyiz. İşçilerin yasal hak taleplerine bile her türlü gücü kullanarak karşılık veren sermaye sınıfı bunu devlet eliyle yapmaktadır. Son olarak bu durumu Mata grevinde gördük. Bu bağlamda işçiler olarak her an her türlü patron müdahalelerine karşı hazırlıklı olmalı ve bu durumları aşabilecek stratejileri işçi komiteleri kurarak örgütlenmeyi bu yönde daha kuvvetli kılmalıyız.

Ülkemizde son dönemde yaşadığımız deprem felaketinde bir kez daha gördük ki sermaye sınıfının tek derdi bu bölgede olan insani ihtiyaçları dahi kendi çıkarları gereğince karşılamaları olmuştur. Yardıma giden işçilerin bir çoğu ise patronlar tarafından bu durumu kendilerine göre fırsata çevirerek işten atılmaları olmuş, ancak bu duruma devlet eliyle herhangi bir müdahale olmamıştır. Arkadaşlar demem o ki bizler bir olup örgütlü bir şekilde hareket etmediğimiz müddetçe her alanda her fırsatta bizleri ezmeye çalışan sömürmeye çalışan bu düzene maruz kalacağız. Düzen karşısında en büyük kazanımları elde edeceğimiz alan grevler, direnişlerdir elbette en çok ses getirebileceğimiz alan siyasi alanlardır işçiler olarak siyasi bir tabanda birleşmeli ve bu gücümüzü bu düzen içerisinde var etmeliyiz. Bizleri siyasi alanlarda temsil edecek kişiler koltuk sevdalısı politika seven insanlar olmamalı ki diğer işçi sınıfındaki insanlarımızı tam bir liyakat ile hizmet edebilsin. Son olarak şu bir gerçek İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK. YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!!!

Bursa'dan bir tekstil işçisi

İşçiden işçi düşmanı iktidara destek yok!

Eski bir ülkücü işçi olarak, yıllarca MHP'ye oy vermiş biri olarak, ülke seçimlere giderken iktidarın işçi düşmanı tavırları, MHP'nin bu politikalarında AKP'ye ortak olması benim gibi bir sürü insanı MHP'den uzaklaştırdı. Şimdi siyasete emeğin hakları açısından bakmanın daha doğru olduğunu düşünüyorum.

Ağustos 1999 Gölçük depreminin yarasını daha sarmadan 9 Eylül 1999'da bir gecede emeklilik yasası çıktı. Bu yasayla ilk önce yaş şartı getirildi ve bu yasadan önce kademe prim, 2008 de ise aylık bağlama oranı değişti (ABO). ABO yüzde 70'den yüzde 30'a düşürüldü. Benim gibi EYT'lilere karşı Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan seçimi kaybetse de bu işte yokum demişti. Nereden türediler bunlar demişti.

Ve 2023 seçimleri öncesi ekonomik kriz ve hayat pahalılığı yüzünden oy kaybedince EYT çıkarma kararı almak zorunda kaldı. Bakan Bilgin 1999 öncesi haklar nasılsa onu vereceğiz dedi. O zaman emeklilik şartı 25 yıl 500 gün idi, millet bu şartlara göre askerlik ve doğum borçlanması yaptı, kimi kredi çekti, kimi borç buldu, kimi elindekileri satarak primleri 5000 güne göre ödedi, yasa meclise geldiğinde herkes sadece yaş şartının kalktığını gördü, kademe prim aynen devam ediyor. Bu durumda çok kişi mağdur oldu, insanlar şimdi emeklilikte prime takılıyor ve iktidar partisinin işçi için en önemli olan bu yasayı bile beceremediğini gördük. EYT bitti ama EPT olarak devam edecek gibi duruyor.

2023 seçimlerine girerken ikti-

dar partisi yıllarca yaptığı hataların sonucunu bize çektirmekte. Bunların başında hayat pahalılığı ve ekonomi sıkıntılar geliyor. Özellikle birçok insanımızı kaybettiğimiz yüzyılın depreminde zaten sınıfta kaldılar, Kızılay gibi bir kurumun parayla çadır satması bardağın taşmasına sebep oldu. İktidar asgari ücrete ve emeklilik ücretine bir iyileştirme de getirmedi, sadece en düşük emekli maaşına zam yaptı. EYT'yi çıkarması kimseyi tatmin etmedi.

Cumhur ittifakının seçimlere girerken işi zor. YSK üçüncü kez Erdoğan'ın aday olmasını kabul etti. Bu da usulsüzdür, Anayasa'ya aykırıdır. Yine adaleti yok saydılar. Bu ve bunun gibi birçok politika sebebiyle bu işçi ve halk düşmanlarına oy da destek de yok!

İstanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

Düzen siyasetinde değil sınıf siyasetinde birleşiyoruz

Merhaba dostlar. İşçi sınıfı olarak birçok mücadelelerden geçiyoruz. Fabrikalardaki direnişlerin, grevlerin ardı arkası kesilmiyor. Biz her zaman siyasetin işçilere yönelik yapılmasından yanayız. Biz her zaman işgal, grev, direniş diyoruz. Emeğimizden gelen gücü kullanıyoruz, fakat gel görelim ki kafamızı kamuoyuna çevirdiğimizde tam tersi gösteriliyor, ne işçilerin ekmek kavgası umurlarında ne sınıf mücadelesi. Deprem gündemden düşerken şimdi gündemde sadece seçim var. İktidar sahipleri de, muhalefet partileri de bir koltuk kavgasına girmişler çıkmıyorlar. İşçilerin verdiği büyük

mücadele yine gündemde yok! İktidarın grev yasaklamaları ve işçi düşmanı politikalarını zaten yıllardır yaşıyoruz. 6'lı masa da seçim yarışına girdi fakat hala daha işçi sınıfının önünü açacak bir vaat bulunmadı, bu halde işçi sınıfından ve emekçi halktan oy istemek nasıl bir işgüzarlık anlamak zor. CHP'li patronların işçilere davranışı diğerlerinden pek farklı değildir. İşçi sınıfı cahildir diyerek çalışma şartlarını hiç önemsemiyorlar. Bundan bizim tersanemiz de mustarip, çalışma şartları çok kötü ve patronun tek derdi para kazanmak, işçilerin

ne şartlarda çalıştığı zerre umrunda değil. Emekçi halkın düzen siyasetine, sermaye sahiplerine verecek oyu yoktur. İzlenmesi gereken siyaset sınıf siyasetidir. Bizim yolumuz Mata işçisinin, Bekaert işçisinin yoludur. İşçilerin birliği sermayeyi yenecektir. İşçiler sınıfı, emekçi halk güçlü bir şekilde 1 Mayıs'a yürüyor.

Bursa'dan bir gıda işçisi

Herkes sınıfını bilmeli!

Tüm emekçi kardeşlerim ve yoldaşlarım ben çocukluk yaşlarımdan bu yana milliyetçilikle yetiştirilen biriyim. Lakin şahsıma ve şahsım gibi kişilere milliyetçilik adı altında öğretilen vatanseverlik değil tam aksine emperyalizmin vatanı işgal planı olmuştur. Beni tanıyan herkes şunu sormaktadır: Sen nasıl bunu anladın? Cevabını burada sizlere de vermek isterim. 1996 yılında orta okul çağlarımda milli güvenlik derslerimize giren öğretmenimiz sayesinde ülkü ocaklarına üye olmuştum. Türk İslam birliği diyerek öğrettikleri misyonun aslında güce biat etmek, emperyalizme boyun eğmek, sermaye sınıfını ve onların destekçilerini korumak olduğunu sonra gördüm. Bugün AKP-MHP-BBP gibi siyasi partilerin sözde vatan millet bayrak ezan derken el altından tam aksini yaptıklarını düşünen, sorgulayan her insan görebilir.

Herşey Türkiye için ilk günkü aşkla derken aslında ilk defa yalan söylemiyorlardı. Çünkü gerçekten herşeyleri Türkiye'yi parçalamak işçi ve emekçi sınıfını köle yapmaktı. İlk

günkü aşkla derken gerçekten ilk yola çıktıkları günkü gibi fütursuzca halka işçiye emekçiye zulmetmeye devam ettiler. Lafa gelince vatan bölünmez diyenler iş gerçeğe bindiğinde sen muhalifsin diyerek ayrımcılığa başladılar. Haksızlığa karşı durana düşman oldular, emeği sömürülenler, iş, aş isteyenler, hürriyet isteyenler hak aradığında terörist diyerek ülkemizi bir şekilde bölmeyi başardılar. Oysa herşey alenen açık. Tarihi biraz bilen herkes şunu çok iyi anlar ki halkına, işçisine, köylüsüne savaş açan hiçbir devlet hiçbir hükümet başaramadı başaramayacak da. Çünkü biz devletleri omuzumuzda taşıyan yeri geldiğinde hükümetleri koltuklarından edebilen yegâne gücüz, üretimden gelen gücümüz ile şahları çarları padişahları tahtından eden bir sınıfız.

Bizler açken onlar saraylarında sefa sürüyor ise, bizler evimize gidemez iken onlar tatile gidiyor ise bizler canımızı ortaya koyup çalışırken onlar sermayelerini bile koymayıp vergimiz ile iş yapıyor ise bu düzen yıkılmalıdır. Bu sistem yok olmalıdır. Biz emekçiler bize sahip çıkar-

sak bu düzen değişir, biz birbirimize sahip çıkar isek bu saltanat yıkılır. Covid19 salgınında bizler ölümü göze alıp çalışırken bizim oylarımız ile tahta çıkanlar bizler için kıllarını bile kıpırdatmadılar. Bizim oylarımız ile tahta çıkanlar sermayeye sınırsız kaynak sağlayıp vergi affı, pandemi desteği vb. kaynak sağlarken bize ekmek verdiklerini söylediler bunun için şükretmemizi istediler. Halbuki o ekmek bile bizden çaldıklarıyla bizlere verildi bir de lütf yapmış gibi küstahça konuşuldu. Pandemi döneminde Migros gibi büyük marketler ve benzeri firmalar şubelerinde birçok ürün yok satarken utanmadan sıkılmadan zarar ediyoruz diyerek devletten istihdam desteği vergi affı vb. destekler aldılar. Ya sen emekçi kardeşim sen ne aldın. Sadece ölüm aldık. Buradan bütün yoldaşlarıma sesleniyorum HERKES SINIFINI BİLSİN ARTIK! BEN SÖMÜREN DEĞİL SÖMÜRÜLENİM! BURJUVA DEĞİL PROLETERİM! BENİM YERİM PATRONLARIN SİYASETİ OLAMAZ İŞÇİ SINIF SİYASETİ OLMALIDIR!

İstanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

Örgütlü olmanın gücü

Herkes merhaba arkadaşlar, ben İstanbul'da Tuzla Tersanesinde bulunan boru montajı yapan taşeron bir firmada çalışıyorum. Taşeron firmada çalışmak, daha az ücrete daha kötü şartlarda daha fazla çalışmak demek, sosyal haklardan mahrum kalmak demek, maaşınızı düzensiz almak demek, sigorta primlerinizin daha az yatırılması demek vb. daha çok şey listeye eklenebilir, yani kısacası taşeron işçiler için bir kabus demek. Geçen günlerde YTR adlı bir taşeron firmada çalışan bir işçi arkadaşımız 3 aylık maaşını alamadığı için vince çıkarak intihar etmek istedi. Ana firmanın kendisi bu sefer işçi arkadaşımızın 3 aylık maaşını tek seferde vererek, işçi arkadaşımızı intihar etmekten vazgeçirdiler fakat ertesi gün işte işçi arkadaşımızın işten çıkış sebebini intihar girişimi diye siciline yazdıklarını söylediler. İşte "bu işçi arkadaşımızın iş hayatı bitmiştir", "kolay kolay iş bulamaz" gibi söylemler söylediler ki bir daha işçiler böyle bir eyleme kalkışmasın diye. Aynı gün içerisinde Yeter Gemi adlı bir taşeron firmada çalışan 14 işçi arkadaşımız bir yılı aşkın bir süredir maaşlarını düzensiz alıyorlardı, işçi arkadaşlarımız haklı olarak işten ayrılmak istediler fakat taşeron firma işçi arkadaşların Kıdem ve ihbar hakkını vermeyeceklerini söylediler. İşçi arkadaşlarımız DISK'e bağlı Limter-İş sendikasında örgütlü oldukları için ertesi gün kapı önü direniş kararı aldılar. Bu sefer yine ana firmanın kendisi (Tuzla Tersanesi) devreye girerek işçi arkadaşlarımızın bütün haklarını vermeyi kabul etti. İşte birlik olmanın örgütlü olmanın gücü.

Eğer işçi sınıfı olarak, işyerlerimizde ayrı gayrı demeden birlik olursak, örgütlü olursak istediğimiz bütün hakları söke söke alırız. Daha sağlıklı daha güvenceli bir çalışma ortamı elde ederiz.

Gebze'den bir kafe işçisi

Sınıf mücadelesi bizim yolumuz, dayanışma bizim gücümüzdür

Sevgili yoldaşlarım,

Sizlere buradan Gebze'deki kafe işçisi arkadaşınız olarak selam gönderiyorum. Bu bahar doğa canlanırken, biz işçiler de mücadelemizi canlandırıyoruz. Bu mücadelemiz sokaklarda, işyerlerinde büyüyor ve her geçen gün daha da güçleniyor. Patronların baskısı ve sömürüsüne karşı mücadele ediyor ve her geçen gün çalışma koşullarımızı ve haklarımızı savunmak için biraraya geliyoruz.

Bizler, hayatımızın her alanında mücadele etmek zorundayız. Bu mücadelemiz, verdiğimiz ekmek mücadelesinin, işyerlerimizde aldığımız hakları savunmanın ötesinde, tüm dünyanın adalet, eşitlik ve özgürlük için mücadele etmesi gerektiği gerçeğini yansıtır.

Bugün ise hepimiz için önemli olan bir seçim gündemi var. Seçimler, biz işçiler için hayatımızın her alanını etkileyecek kadar önemli bir rol oynuyor. Lakin bizleri temsil edecek olanlar, bizlerin çıkarlarımızı asla düşünmüyor. Onlar işçiye, emekçiye, köylüye, yoksul halka, kadınlara ve gençliğe karşı sermayenin, para babalarının ve müteahhitlerin yanında. Bu seçimlerde biz işçiler ve emekçiler söz sahibi olmadıkça, bizim taleplerimiz, haklarımız ve çıkarlarımız masada olmadıkça buradan medet ummak boş bir hülyadan ibaret.

Lakin, sahip olduğumuz haklar ve çalışma koşullarımız, binlerce işçinin bir araya gelerek mücadele etmesiyle kazanıldı. Bu yüzden bugün seçimden de önemli olan şey, biz işçilerin ve emekçilerin bir arada mücadele etmesidir. Sınıf mücadelesi, sermayenin baskısına ve sömürüsüne karşı durmanın yegâne yoludur. Bugün önemli olan Mata Otomotiv direnişidir, MKS grevi ve niceleridir. Sınıf mücadelesi bizim yolumuz, dayanışma bizim gücümüzdür.

Dostlar, güzel günler görmek için birbirimize kenetlenerek, dayanışma içinde, sınıf mücadelesinde yürüelim. Hayatın her alanında mücadele etmek zorunda olduğumuz doğru, ancak biz işçiler ve emekçiler olarak, ne denli bir mücadeleye omuz verdiğimiz sürekli hatırlayalım. Bizim mücadelemiz, tüm ezilenlerin mücadelesidir. Yaşasın işçi sınıfının birliği! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Mata işçisi bitti demeden bitmez!

İstanbul Tuzla'da, Deri ve Endüstri Serbest Bölgesi'nde bulunan ve Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube'de örgütlü Mata Otomotiv işçileri, 27 Şubat'ta güvenli çalışma koşulları ve ek zam talebiyle şalteri indirerek fiili greve çıktılar.

Mata işçileri, mücadeleyi her vardiya da gerçekleştirecekleri birer saatlik iş durdurma eylemleri ile başlatacaklardı. Fakat, patronun bu eylem sırasında özel korumalar getirmesi ve kışkırtıcı hamleler yapması sebebiyle işçiler üretimi talepleri karşılanana kadar süresiz olarak durdurdular. Yaklaşık bir hafta

boyunca fabrikanın kapısının önünde devam eden eylemler, patronun isteği üzerine polisin müdahale tehdidinin gelmesi sonucunda serbest bölgenin giriş kapısının önüne taşındı. Bu sırada patron sendika temsilcilerinin tamamı dahil 50 kişiyi işten çıkardı. Bu hamle sonucunda işçiler geri adım atmayınca, patron tek seferde 600'den fazla işçiyi işten çıkararak işçileri yıldırmaya çalıştı.

Mata işçisi baskılara boyun eğmiyor. Patronun her türlü baskısına karşılık "her yer Mata her yer direniş" diyerek eylemini ülke çapına yayıyor. İlk olarak patronun avukatının İstanbul Caddebostan'daki bürosunun önüne giden işçiler, daha sonra Ankara'ya yürüme kararı aldılar. 27 Mart'ta Ankara'ya yürümek üzere serbest bölgenin girişinde toplanan Mata işçileri

bu sefer de karşılarında yüzlerce çevik kuvvet polisini gördüler. Yürüyüş yapmak isteyen işçilere polis barikat kurarak engel oldu. Bu eylemin sonucunda çalışma bakanlığı sendika ile görüşmeyi kabul etti ve ertesi gün işçiler Ankara'ya giderek bakanlığa yaşadıkları durumu anlattılar.

Mata işçileri sağlıklarını tehdit etmeyen koşullarda çalışmak ve insanca yaşam için insanca ücret istediler. Grevleri de, her türlü eylemleri de meşru ve haklıdır. Mata işçilerinin mücadelesine destek vermek hakkını arayan her emekçinin boynunun borcudur. Yaşasın Mata işçilerinin ekmek ve hürriyet mücadelesi! Yaşasın işçilerin birliği!

Enkazlar kaldırıldı, inşaatlar başladı ama yaralar sarılmadı

Erdoğan depremin ardından sadece saatler geçtikten sonra yaptığı ilk açıklamada şehirleri yeniden inşa etmekten bahsediyordu. İnsanlar enkaz altındayken, soğukta enkazların başında kendilerinin ve sevdiklerinin yaşamının derindeyken. Laf olsun diye söylenen yaraları birlikte saracağız türü sözler lafta kaldı, çünkü depremden etkilenen insanların en temel ihtiyaçları açısından bile sorunları çözülmüş değil. Ama hâlâ iktidar büyük seferberliği temel atma törenlerinin müteahhitler inşaat ihalelerinin peşinde. Bahçeli ise halkın karşısına çıkıp ne güzel normalleşiyoruz diye nutuklar atıyor.

Temel ihtiyaçlarda sorunlar devam ediyor

İki ay geçti ama geçici barınma sorunu çözülebilmemiş değil. Çok az sayıda konteyner kurulumu yapılmış durumda. 11 şehir yıkılmış, AKP büyük bir başarıymış gibi Mayıs ayına kadar 200 bin konteyner kuracağını "müjdeliyor". Konteyner bir yana, yeterli sayıda çadır bile depremzedelere ulaştırılabilmemiş değil. Varolan çadır ve konteynerlerde de yine sayıca yetersiz kaldığı için kapasitenin üzerinden insan yaşıyor. Bu durum çadır kentlerdeki tuvalet ve banyo sayısının azlığı, hijyen koşullarının sağlanamaması, temiz suya erişimde eksiklikler gibi faktörlerle birleşince salgın hastalık riskini de beraberinde getiriyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi çadır kentler için seçilen yerlerin uygun olmaması, bu yerlerdeki alt yapı eksikleri nedeniyle sadece Urfa'da, Adıyaman'da yaşanan selde olduğu gibi aşırı yağışta değil, her yağmurda çadırları

su basıyor, insanların enkazdan kurtardıkları ya da bölgeye ulaşan yardımlar sayesinde sahip oldukları üç beş parça eşyası da kullanılamaz hale geliyor.

Enkaz kaldırma başlı başına bir sağlık sorunu

İktidarın arama kurtarma faaliyetinde göstermediği hızı ve seferberliği, kontrolsüzce enkaz kaldırma ve atıkların tasfiyesi alanında göstermesi deprem bölgesinde insan sağlığı açısından tehlike yaratıyor. Çadırkentlerin, geçici barınma alanlarının ve ayakta kalan yerleşim bölgelerinin yakınlarına, tarım arazileri ve su kaynaklarına, bunların yakınlarına, içinde insan hayatını tehdit eden asbest gibi maddelerin atılması ciddi bir tehlike oluşturuyor. AKP iktidarı, OHAL'i de kullanıp bir dizi prosedürü atlayarak, meslek örgütlerinin, sendikaların, bilim insanlarının öneri ve itirazlarına kulağını tıkayarak inşaatları da aynı hızla başlatmanın derdinde.

İktidar inşaat şirketleri için seferber oldu

Deprem sarstı, sermaye düzeni yıktı, şimdi ihya olan ise yıkılmış şehirler inşaat şirketleri... Rejim Cumhurbaşkanlığı değil, bir cumhurpatronluğu sistemi olduğunu tekrar tekrar gösteriyor. İktidar canından malından olmuş emekçi halktan da 20 yıllık borcun altına girecekleri sözleşmelerin altına imza istiyor. Aynı sözleşmelere imza atan müteahhitler ise kasalarını dolduracaklar. Erdoğan bir temel

atma töreninde neredeyse hibe mantığında evlerin verildiğini iddia ederken Elazığ depreminde sonraki konutlarda 2+1'lik evlerin ödemesinin 510, 3+1'lik evlerin ödemesinin 730 liradan başladığı örneğini vermiş. Sadece cüzi bir rakam alacağız diyor. Elazığ depremi 2020 yılında oldu, o konutların ödemesi başladığında asgari ücret net 2 bin 324 liraydı. Asgari ücretin üçte birine ya da en iyi ihtimalle dörtte birine denk gelen bir tutar mı cüzi? Yıkılan, ağır hasarlı ve acil yıkılması gereken konutların yüzde 41'i Hatay'da. TOKİ'nin depremden etkilenen illerde yapılacak konutlara ilişkin ihaleye göre ise konutların yüzde 33'ünün Gaziantep'e, yüzde 6'sının Hatay'a yapılması planlanıyor. Sadece bu bile iktidarın halkın barınma ihtiyacını merkeze almadığını göstermeye yeter.

Enkazdan emeğin gücüyle çıktık emeğin gücüyle hesap sormalıyız

Canlarımızı enkaz altında bırakan sermaye düzeni ve onun iktidarı, depremin yaralarını saramaz. Depremin enkazından emeğin gücüyle canlarımızı çıkardık. Yitirdiğimiz tüm canların hesabını tek tek sormak için, geride kalanların en temel ihtiyaçlarını bile karşılamaktan aciz bu sistemin enkazından da kurtulmak da yine emeğin gücüyle mümkün olacak.

MKS Transformatör grevi ekmek ve hürriyet için devam ediyor!

Çayırova Kocaeli'de bulunan MKS Transformatör fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen işçilerin grevi 28 Şubat'tan beri devam ediyor. Bu grev sıradan bir grev değil. MKS işçileri sadece ekmekleri için değil, aynı zamanda sendikaya üye olma hürriyetini savunmak için de grevdeler.

2018 yılında yasanın gerektirdiği çoğunluğu yakalayarak bakanlıktan yetki tespitini alan MKS işçileri, aradan 5 yıl geçmesine rağmen hâlâ sendikalı, toplu sözleşmeli çalışma düzenine geçemediler. 2018 yılında patronun itirazı sonucunda başlayan yetki tespiti davası 5 yıl sonra sonuçlandı. Aradan geçen 5 yılda MKS patronu hukuku ayaklar altına alarak paravan bir şirket üzerinden işçileri Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş sendikasına zorla üye yaptı. Davanın işçilerin lehine sonuçlanmasının ardından Birleşik Metal-İş sendikası ile patron arasında yasal toplu iş sözleşmesi süreci başlamış oldu. Fakat patron bırakın Birleşik Metal-İş sendikası ile görüşmeyi, içerideki işçilere de mobbing uygulayarak Öz Çelik-İş sendikasında kalmaları yönünde baskı yaptı. İşçiler ise kendi seçtikleri sendika olan Birleşik Metal-İş sendikasına tekrar üye oldular ve 28 Şubat'taki grev gününü beklemeye başladılar. Grev yaklaşırken, patron içerideki Birleşik Metal-İş üyesi işçileri işten çıkarmaya başladı. Atılan işçiler kapı önünde direnişe başladılar, fakat devletin kör gözlerinin eşliğinde patron grev gününe kadar içerideki Birleşik Metal üyesi işçilerin tamamına yakını işten çıkardı, kalanları da zorla sendikadan istifa ettirdi.

MKS Transformatör'de yaşananlar memlekette sendikal hakkın patronlar ve devlet tarafından nasıl gasp edilmeye çalışıldığını gözler önüne seriyor. Türkiye'nin dört bir yanında işçiler sendikalı oldukları için işten atılıyorlar. MKS işçileri, gasbedilmeye çalışan sendikalı olma hakkını savunmak için greve çıktılar. MKS grevi bu sebeple bütün işçi sınıfının grevidir. Ona destek olmak, omuz vermek hepimizin görevidir. Devrimci İşçi Partisi olarak mücadelelerinin başından beri MKS işçilerinin yanındayız ve bütün emekçi halkımızı MKS grevine destek olmaya çağırıyoruz.

Atışkan Yapı işçilerinin grevi 9 ayı geride bıraktı!

Eskişehir'de bulunan Atışkan Yapı işçilerinin 30 Haziran'da başlattıkları grev 9 ayı geride bıraktı. Devrimci İşçi Partisi olarak 9 ayı geride bırakan grevlerinde Atışkan Yapı işçilerine dayanışma ziyaretinde bulduk. Gerçek gazetesinin yeni sayısını ulaştırdığımız işçilerle, hem depremde yaşanan acıları hem de devam eden grevlerini konuştuk. Deprem sonrası bölgenin yeniden inşası nedeniyle canlanan sektörde, patronun grevi sonuçsuz bırakmaya yönelik çabaları devam ediyor. Atışkan işçileri grev çadırında anlatıyorlar: "Bizim grevimizi kırmak için patron her türlü yöntemi deniyor, mesnetsiz iddialarla dava açıyor, arkadaşlarımızı işten atıyor ya da teke tek görüşmelerle zor durumda olan işçi arkadaşlarımızı olmadık vaatlerle grevi bıraktırmaya çalışıyor. İktidar ya da muhalefet partileri ile bağlantıları var onun yanında, mahkemeler yoluyla süreci çıkmaza sokmaya çalışıyor. Ama bizim de cesaretimiz, onurumuz bir de ekmek mücadelesinde sonuna kadar haklılığımız var. Bu grevin bölgemizde yer alan birçok fabrikadaki örgütsüz işçiler için emsal olacağını biliyoruz. Ancak başta Kristal-İş sendikamızın daha fazla desteğine ve emekten yana olan güçlerin dayanışmasına ihtiyacımız var." Bu grev hepimizin diyen Atışkan Yapı işçilerinin sesine ses olalım. Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

AKP'li yıllar: Patronları güldüren, emekçi halkı süründüren sağlıkta dönüşüm

AKP, 20 yılı aşkın iktidarı boyunca işçilere ve emekçi halka düşman, piyasaya dost pek çok icraat gerçekleştirdi. Elbette sağlık da bundan payını aldı.

Taşeron çalıştırmanın önü açıldı. İktidara geldiğinde sağlıkta istisna olan güvencesiz taşeron çalışma, AKP ile birlikte yaygınlaştı. Kadrolu güvenceli çalışmak hayal oldu.

Sağlık ocağı sistemi kaldırılıp aile hekimliği sistemine geçildi. Sağlık ocağında hizmet ücretsizdi. Sadece doktor ve hemşire çalışmaz; bunun yanı sıra çevre sağlık teknisyeni, hizmetli, şoför vb. beraber ekip halinde çalışırdı. Bu ekip, bölgesini ve insanlarını çok iyi tanır, insanlar da onları iyi tanırdı. Hem tedavi edici hem de hem koruyucu sağlık hizmeti sunarlardı. Aile hekimliği ile beraber hizmet kamu niteliğini kaybetti. Aile hekimi, sözleşmeli oldu; tüm giderlerini (kirasını, hemşire maaşını) kendi cebinden karşılamak zorunda kaldı; çevre sağlık denetimleri ortadan kalktı; bölge dışından da hasta kayıt edilebildiğinden bulunduğu bölgeye hâkimiyeti azaldı. Koruyucu hizmetler ikinci plana itildi, sadece hasta tedavi etmeye odaklanan bir sistem yaratıldı.

Performans (parça başı) ödeme sistemi getirildi. Doktorların sabit maaşı azaldı, esas payı performans ödemesi aldı. Performans hesaplaması, doktorun gördüğü/ameliyat ettiği hasta, istediği tetkik ve tahlil sayısına bağlandı. Nitelik düştü, kamu kaynakları israf edildi, piyasa kazandı, emekçi halk kaybetti.

Muayene olmak ve ilaç almak paralı hale getirildi. Muayene olmak ve ilaç almak için para (katkı payı) ödemek zorunlu oldu. Miktarı yıldan yıla arttı. Sağlık hizmetine ve ilaca erişim zorlaştı.

Özel hastaneler palazlandı. AKP'den önce sayısı çok az olan özel hastaneler, farklı mekanizmalar aracılığıyla (ekstra faturalandırmaya izin verilmesi, kamu hastanelerinin özel hastanelerden hizmet satın alması gibi) kamu kaynaklarının buralara aktarılmasıyla pıtrak gibi çoğaldı. Para vermeden kaliteli sağlık hizmetine ulaşmak çok zorlaştı.

Bu yıkımı durdurmak, sağlık emekçilerinin güvenceli çalışma, emekçi halkın önleyici sağlık hizmetlerine ve ücretsiz, kaliteli sağlık hizmetine erişim hakkı için birlikte mücadele etmekle mümkün olur.

Sınıf işbirliğine davet: İkinci Yüzyılın İktisat Kongresi

Millet İttifakı ve bu ittifakın arkasına dizilmiş olan kapitalistler, patronlar, para babaları seçim sonrasında ülke ekonomisini yeniden şekillendirmenin planlarını yapıyor. Bunun bir parçası olarak "İkinci Yüzyılın İktisat Kongresi" 15-21 Mart tarihleri arasında İzmir'de toplandı.

AKP'den sonra iktidara geçme hazırlığında olan CHP öncülüğündeki Millet İttifakı, 1923 yılında Türkiye'nin kapitalist temellerde kurulacağını tayin ettiği ilk İzmir İktisat Kongresi'ne nazire yaparcasına ve 100 yıl sonra bir yenden kuruluş imasıyla bu kongreyi topladı. Kongrede Millet İttifakı'nın tüm bileşenlerinin yanı sıra, burjuvaziyi temsilen TUSİAD başta olmak üzere birçok patron örgütü; küçük burjuvaziyi temsilen kooperatifler, küçük üretici birlikleri, esnaf ve zanaatkar cemiyetleri; işçi sınıfını temsilen ise DİSK ve KESK hazır bulundu. Ayrıca TMMOB başta olmak üzere meslek örgütleri de kongrede yer aldı. Bazı sosyalist gazeteler, kongreden haberleri "kongrenin sonuç metnini emekçiler birlikte hazırlıyor" diyerek verdi. Ama bu gerçek durumu yansıtan bir ifade değildi.

Büyük bir iddia ile toplanan bu kongrenin dikkat çekici yanı ise

sınıflar arası uzlaşısı ve iş birliğini öngörüyor ve taahhüt ediyor oluşu. Kongre, amacını "insan uygarlığının geleceğini sivil bir ruh, ortak akıl, vicdan ve doğayla uyum içinde inşa etmek" olarak açıklıyor. Kongreye katılan işçi, çiftçi, sanayici, tüccar ve esnaf temsilcilerini modern şirketlerin diliyle paydaş

olarak nitelendiriyor. Bunlar bile kongrenin burjuvazinin eliyle sınıflar arasında sözde bir uzlaşma ve ortaklık ilişkisiyle işçi sınıfını mücadeleden uzak tutup hareketsiz kılması için ideolojik bir aygıt işlevi olduğunu göstermeye yeter. Ama bunlarla bitmiyor. Kongre iktisadın felsefesinin değiştiğini iddia ederek "geleceğin iktisadının doğayla uyum, hukukun üstünlüğü, ifade özgürlüğü, insan hakları ve demokrasi üzerinde yükselmek zorunda olduğunu açıkça idrak ettiğini" dile getiriyor. Sanki sermaye içindeki

kâr arzusunu dizginleyebileceği ve daha fazla kâr için doğayı mahvetmek, hukuku çiğnemek, özgürlüğü, insan haklarını ve demokrasiyi ayaklar altına almak dahil elinden geleni yapmayacağı ve bugün de yapmıyormuş gibi apaçık yalan söylüyor.

Türkiye burjuvazisinin bir kanadı uluslararası rekabette kendisini öne çıkarmak için ekonomiyi şekillendirme çalışmalarına şimdiden başladı. Peki, işçi sınıfının örgütleri olan sendikaların yöneticilerinin bu kongrede birer "paydaş" olarak ne arıyor? Peki ya sosyalistler burada ne arıyor? Sosyalistlerin işi

burjuvazinin palavralarını işçi sınıfına kabul ettirmek midir? Tarih bize gösteriyor ki işçi sınıfı ne kazandıysa, mücadele ederek kazanmıştır. Türkiye'de grev hakkı dâhi Kavel'de mücadele edilerek kazanılmıştır! Gelecekte de kazanımlar sınıf işbirliği ile değil sınıf mücadelesiyle kazanılacaktır. Sendika yöneticileri patronlarla paydaş olduklarını zannederken, fabrikalarda, işyerlerinde mücadele eden işçiler "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!" diyerek kendi yöneticilerine gerçekleri gösteriyor!

Ertuğrul Oruç

Sağlık emekçileri can, iktidar kâr ve rant derdinde

6 Şubat depremlerinden sonra gözler, yakın bir tarihte deprem beklenen İstanbul'a çevrildi. 6 Şubat depremlerinin etkilediği pek çok ilde hastaneler büyük zarar görmüştü. Bu nedenle üzerinde baskı hisseden iktidar, İstanbul'daki dayanıksız olduğunu bildiği hastaneler için alelacele kararlar almaya başladı. Kâr ve rant odaklı olan, plan program yapmadan aldığı kararlar sonucunda işi eline yüzüne buluşturdu.

Önce 15 Şubat'ta Haseki Kardiyoloji Enstitüsü'nü, iki hafta sonra da Cerrahpaşa Hastanesi'ni depreme dayanıklı olmadığı gerekçesiyle kapattı. Takip eden günlerde, taşınması gereken hastaneler ve bu hastanelerin hangi hastanelere taşınacağı ardı ardına açıklanmaya başladı. Hastanelerin dayanıksız olduğunu iktidar bir den keşfetti (!)

Dâhiyane (!) bir planlama yaptılar. Plana göre kapattıkları hastanenin çalışanlarını başka hastaneye gönderecekler ve o hastanelerde hâlihazırda çalışmakta olan sağlık emekçilerini de başka hastanelere nakledeceklerdi. Bu birçok ek mağduriyet yaratacaktı. Bunun üzerine bu hastanelerde, peş peşe sağlık emekçilerinin örgütlediği eylemler yapıldı ve çok da etkili oldu. İktidar geri adım atmak zorunda kaldı. COVID-19 pandemisi döneminde Atatürk Havalimanı üzerine yapılan ve pek çok bloğu boş olduğu bilinen Murat Dilmener Hastanesi dışında diğer hastanelerle ilgili planlama geri çekildi.

Açıklanan taşınma listelerinin bir başka dikkat çeken yanı, bir tane bile özel hastanenin adının geçmemesi. Sanırsınız özel hastaneler Sağlık Bakanlığı'na bağlı değil. İstanbul'da 170 civarında büyüklü küçüklü özel hastane var. Buradan iktidara soruyoruz: Bunların bir tanesi bile çürük değil mi? Eğer hepsi sağlam olsa neden yer bulmada büyük sorunlar yaşanan çürük kamu hastanelerinin taşınacağı hastaneler listesinde bir tane bile özel hastanenin adı yok? Nerden baksan tutarsızlık ...

Tabii, hesap başka. Kendisi de özel hastane patronu olan Sağlık Bakanı, sıranın kendi hastanesine gelmesinden korkuyor anlaşılıyor. Hastanesinin faaliyetinin bir gün bile durmasından doğacak maliyet muhtemelen milyonlar ile ölçülür. Sağlık Bakanlığı, özel hastaneleri bu şekilde kayırarak; çürük olduğu halde herhangi bir önlem alınmayan özel hastanelerdeki sağlık emekçilerinin de hastalarının da hayatını riske atıyor ve halkın sağlığına öncelik vermesi gerekirken kâra öncelik veriyor. Bu kabul edilemez.

İstanbul Tabip Odası (İTO), 99 depreminden bugüne kadar İstanbul'daki hastanelerin deprem dayanıklılığı konusunu aralıksız gündem yaptı. Her fırsatta, her ortamda özel-kamu ayırt etmeksizin hızlıca bina analizlerinin yapıp, güçlendirme veya yerinde yeniden yapılanma plan ve projelerinin vakit kaybetmeden başlatılmasını defalarca söyledi. Ama hiçbir adım atılmadı ve çok değerli 20 yıldan fazla bir zaman çarçur edildi.

İşin önemli bir boyutu teknik mühendislik detayları içeriyor. Bu bir gerçek. Bu nedenle sürece mutlaka TMMOB dâhil edilmelidir. Ancak mesele hastane ise elbette sürece sağlık emekçileri ve başta İTO olmak üzere meslek örgütleri, sendikalar da katılmalıdır. Her emekçinin kendi kaderi üzerinde belirleyici olmaya hakkı vardır.

İktidara sesleniyoruz: Hastane binalarının önceki yıllarda yapıldığı söylenen deprem dayanıklılık raporlarını derhâl halka açın; sağlık emekçilerinin maddi kayıp yaşamaması için performans sistemini kaldırın, yoksulluk sınırının üstünde temel ücret verin; çürük raporu alan kamu hastanelerine yakın özel hastaneler başta olmak üzere büyük ölçekli hastaneleri (örneğin Bakanın hastanesini) taşınma için kullanın, buna karşı çıkan özel hastaneleri kamulaştırın; hastane yeniden yapım işlerini kamu üstlensin, Cerrahpaşa'da olduğu gibi hastanelerin yandaş şirketlere kâr ve rant alanı haline gelmesine hayır!

Deprem anında hastanelerin ayakta kalmasının ne kadar önemli olduğunu Hatay'da kötü şekilde deneyimledik. İstanbul'un benzer bir depremde Hatay gibi olmaması için dün olduğu gibi bugün de, yarın da mücadelemizi sürdüreceğiz. Halkın sağlık hakkı, sağlık emekçilerinin çalışma ve yaşam hakkı için mücadeleye devam.

Bir kontrgerilla ittifakı: AKP, MHP ve Hüda Par nasıl buluştu?

Hüda Par'ın Cumhuriyet İttifakı'na katılması büyük eleştiri konusu oldu. Özellikle AKP ve MHP'nin milliyetçi çizgisi ile Hüda Par'ın Kürt sorununda özerklik ve federasyon gibi çözümleri tartışmayı, Kürtçe'nin resmi dil olmasını vb. savunan programının çelişkisi vurgulanıyor. HDP'nin Kılıçdaroğlu'na destek kararı almasının ardından Cumhuriyet İttifakı'ndan Millet İttifakı'na beklenen salvolar başladı. Millet İttifakı'nın milliyetçi, ırkçı, faşist unsurları ise bu salvolarla "esas Kürt Hizbullahı'nın yasal uzantısını Cumhuriyet İttifakı'na alan sizsiniz" diye cevap veriyor. Bu tartışma düzen siyasetinin nasıl bir ırkçılık batağında olduğunu göstermektedir. Hüda Par'ın Cumhuriyet İttifakı'nda olması bir rezalettir ancak bunun sebebi programında Kürtlerle ilgili maddeler bulunması değildir.

Cumhuriyet İttifakı'na taze paramiliter yedek güç

Hüda Par, gerçekte Kürtlerin haklarını da savunuyor değildir. Hüda Par, Kürt halkının içinden yükselen eşitlik ve özgürlük mücadelesini bölmek ve kırmak için NATO mahsulü kontrgerilla tarafından kullanılmış kanlı bir örgüt olan Hizbullah'ı sahiplenmektedir. Hüda Par ismi dahi Arapça Allah'ın Partisi anlamına gelen Hizbullah ile eş anlamlıdır ve ona doğrudan gönderme yapmaktadır. Varlığı ve eylemleri ile

sömürgeci burjuvaziye hizmet eden, emperyalizmin güdümünde olan, şiddetli mezhepçilik davası güden Alevi düşmanı, siyasal İslamcı bir örgüttür. Bu partinin oy oranı düşük gözükabilir. Kürtler içerisinde HDP'nin karşısında bir ağırlık oluşturma şansı yoktur. Ancak Cumhuriyet İttifakı için oy potansiyelinden daha önemli olan bu yapının, Kürt halkı içinde HDP'ye karşı bir potansiyel paramiliter güç sunmasıdır. Seçimin halkın iradesini yansıtmamasının engellenmesinde çok büyük bir rol oynayabilir bu parti.

Tencere yuvarlandı kapağını buldu

Bu parti, NATO'nun Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist hareketlere karşı İslamcılığı kendi hizmetine alan "Yeşil Kuşak" projesiyle uyumlu biçimde ortaya çıkmıştır. 90'lı yıllarda yaptığı işkenceler ve katliamlar dolayısıyla adı Hizbülkontra'ya çıkmıştır. Bu açıdan bakıldığında AKP'nin dini ve mezhepsel ortak referansları dışında NATO ve emperyalizm mahsulü olmak, sosyalizme ve ilerici hareketlere düşmanlık gütmek ortak paydasıyla da Hüda Par'ı sahiplenmesi doğaldır. MHP'nin Hüda Par'a sahip çıkmasında da çelişki yoktur. Tam tersine geçmişi ve bugünü kontrgerilla ile organik bir bütünlük oluşturan, son dönemde Sinan Ateş cılamayeti dolayısıyla bir dizi yöneticisi ve elemanı şüpheli konumda olan, Alaat-

tin Çakıcı, Kürşat Yılmaz gibi organize suç örgütleriyle ilişkisini gizlemeyen MHP'nin Hüda Par'a da kefil olması son derece tutarlıdır.

Hüda Par'a karşı doğru tutum ne olmalı?

Sosyalistler ise bu meseleye işçi sınıfının çıkarları açısından ve halkların eşitliği ve kardeşliği prensibiyle bakmalıdır. Hüda Par'ın Kürtlerin haklarını savunması değil savunmaması sorundur. Varoluşu ve eylemleriyle sömürgeciliğin hizmetindeki bir aparat olması sorundur. Hüda Par ve Hizbullah tartışması bağlamında düzen siyasetini kaplayan, HDP'yi de Hüda Par ile aynı kefeyle koyan bir Kürt düşmanlığı kesin olarak reddedilmelidir. HDP'yi burjuvaziye ve emperyalizme karşı tutarsız politikaları, sol-liberal çizgisi, yani sosyalizmden bütünüyle uzaklaşması vb. pek çok yönüyle eleştiriyoruz. HDP'yi desteklemiyoruz, hatta ittifaka bile girmiyoruz ancak Kürt halkının hakları uğruna pek çok bedel ödeyen, eş başkanları ve sayısız kadrosu hapiste tutulan, Anayasa Mahkemesi'ndeki kapatma davası ile seçimlerden dışlanan HDP'yi Hüda Par gibi bir kontra yapıyla bir tutmayız. Biz Türk'ün ve Kürd'ün, Türkçe'nin ve Kürtçe'nin tam eşitliğini savunuyoruz. Bu temelde işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini savunmaya da devam edeceğiz.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İstibdadı yenmek için düzen s İş, aş, hürriyet için sınıf mücadelesini

Türkiye gerçek seçimini 14 Mayıs'ta yapmayacak. Bu bir yanılsamadır. Siyaset sandıktan ve oylamadan ibaret değildir. Öyleymiş gibi göstermek düzen siyasetinin emekçi halkı pasif birer seçmene dönüştürerek sindirme amacıyla yürüttüğü sistematik bir çarpıtmadır. İşçiye, emekçiye, köylüye, yoksula düşman; sermayeye ve emperyalizme dost olan istibdad rejimi ile hesaplaşma seçim gününde değil şimdidir. Anbean sürmektedir. Emekçi halkın işi, aş, hürriyeti her gün, her an saldırı altındadır. Bu saldırılara karşı mücadeleyi seçenler, tercihlerini çoktan yapmış olanlardır. Her yıl sadece işçiler yüzlerce eyleme, greve, direnişe, fabrika işgaline imza atmaktadır. Erdoğan'ın asker ve sivil müttefikleriyle inşa ettiği yarı askeri istibdad rejimi ne kadar koyu bir baskı uygularsa uygulansın işçilerin, emekçilerin, köylülerin, kadınların ve gençliğin mücadelesini bitirememiş, emekçi halkı susturamamıştır.

Türkiye'nin emekçi halkının, istibdadın ve sermayenin saldırılarına karşı eli kolu bağlı umutsuz ve çaresiz bir bekleyiş içindeymiş gibi kabul edilmesini, geleceğe dair bir şeyler değişecekse bunun tek yolunun 14 Mayıs'ta yapılacak seçimmiş gibi davranılmasını reddediyoruz. Dün farklı partilere oy vermiş, yarın da belki yine farklı partilere oy verecek olan sayısız işçi ve emekçi, ekme kavgasında birlikte ve omuz omuzadır. Türkiye'yi istibdadın karanlığından kurtaracak güç buradadır. Devrimci İşçi Partisi her şeyden önce bu tespit ile düzen siyasetinden ve bu siyasete şu ya da bu ölçüde angaje olmuş muhalif güçlerden ayrılmaktadır.

Hürriyet isteyen önce istibdadın dayatmalarını reddetmelidir!

14 Mayıs'ta yapılacağı Erdoğan tarafından ilan edilmiş olan seçimler önemsiz değildir. Tam tersine çok önemlidir. Ancak önemli olan 14 Mayıs'ta kime oy verileceğinden önce seçim tarihinin ilanyla birlikte halk iradesinin gaspının başlamış olmasıdır. Erdoğan'ın Anayasa'nın açık hükümlerine rağmen üçüncü dönem adaylığını dayatması halk iradesinin gaspıdır. AKP ve MHP oylarıyla geçtiğimiz yıl TBMM'den geçen yeni seçim yasası Anayasa gereği bir yıl içerisinde yapılan seçimlerde uygulanamaz. İstibdad cephesinin menfaatine olan, muhalefetin ise aleyhine pek çok maddeyle dolu bir siyasi mühendislik ürünü olan bu yasanın, Anayasa'ya aykırı biçimde dayatılması kabul edilemez.

Son olarak tüm bunlara depremzede halkın oy kullanma hakkının fiilen engellenmesi eklenmiştir. En az 2,5 milyon insanın günler içinde deprem bölgesinden göç ettiği bir süreçte Yüksek Seçim Kurulu (YSK) sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaktadır. YSK'nın depremzede vatandaşlara oy kullanabilmek için seçmen kütüğünü göç ettiği ile taşımak ya da seçim günü deprem bölgesine geri dönmek seçeneklerini dayatması kabul edilemez. Bunlar baş-

langıçtır, deprem bölgesinde resmi, ülkenin kalanında fiili OHAL koşullarında gidilecek bir seçimde istibdad rejiminin yeni dayatmaları gelecektir. İstibdad tüm bunları yaparken, muhalefetin açıkça halk iradesinin gaspı anlamına gelen bu dayatmaları sineye çekmesi, 14 Mayıs'ta yapılacak seçime ilişkin istibdadın dayattığı koşulları peşinen kabul ederek halkın karşısına çıkması da kabul edilemez. Kabul etmiyoruz!

Bugün siyaset sahnesini boydan boya kaplayan seçim matematiği tüm bu dayatmaların bir neticesi olarak karşımızdadır ve son tahlilde Erdoğan ve istibdad cephesinin çıkarlarına göre tasarlanmıştır. İşçiye, emekçiye, köylüye, yoksul halka, kadınlara ve gençliğe düşman; sadece sermayeye, para babalarına ve müteahhitlere dost olan, söylemi ne olursa olsun izlediği politikalarla ABD-AB emperyalizmine ve Siyonizme hizmette kusur etmeyen iktidarın yenilmesi gereklidir. Ancak işçi sınıfının ve emekçi halkın gözünden bakarak, istibdadın yenilgisinin tam da istibdadın tasarladığı ve dayattığı yüzde 50 artı 1 hesabına dayalı bir matematiğe mahkûm olarak gerçekleşeceğini düşünmek yanlıştır.

İstibdad rejiminin kolon ve kirişleri patlamıştır ve ağır hasarlıdır

Belki bu mevcut matematik içinde de Erdoğan'ın yenilgisine şahit olabiliriz. Ancak bu, istibdad rejiminin yarattığı ekonomik ve siyasi krizlerin, iktidarın içten içe çürümesinin, kendi içinde parçalanıp kavgaya tutuşmasının sonucu olacaktır. Kılıçdaroğlu'nun adaylığı etrafında tasarlanmış düzen muhalefeti, Erdoğan'la birlikte baş aşağı giden sömürü düzeninin zarar görmemesi için bir hava yastığı işlevi görecektir. Oysa işçi sınıfının, emekçi halkın ve tüm ezilenlerin çıkarı Erdoğan istibdadı ile birlikte sömürü düzeninden de bir bütün olarak kurtulmaktan ve emperyalist zincirleri kırmaktan yanadır.

Erdoğan ve istibdad cephesinin hızlı karar alan Cumhurbaşkanlığı sistemi, güçlü, kısıkanılan, uzaya çıkan Türkiye iddiaları depremlerle birlikte yerle yeksan olmuştur. Enkaz başında günlerce devleti arayan emekçi halk günler sonra karşısında yardıma koşan bir devlet değil Twitter'ı yasaklayan, halkına hakaret eden, hakkını arayanı deftere yazıp tehdit eden çıplak bir istibdadı bulmuştur. İstibdad, enflasyon ve hayat pahalılığı ile milyonları açlık sınırının altına mahkûm etmiş durumdadır. Seçim ekonomisiyle kredi musluklarını açarak, kamu harcamalarını arttırarak ve para basarak yapılan doping bile emekçi halkın dertlerini hafifletmemektedir. Sadece büyük sermayenin, yerli yabancı modern tefeci bankaların, para babalarının ve müteahhitlerin daha da zenginleşmesine yol açmaktadır. Tüm sermaye iktidarları gibi Erdoğan da iktidara tutunmak için milliyetçi-İslamcı demagojiye sarılmakta ama aynı zamanda da tüm diğer düzen partileri gibi Amerikan emperyalizminin kapısında. Erdoğan, vaktiyle Alevi taktığı nişanları normalleşme adımları ni uzatmaktadır. emperyalist efor toplamakla meşgul. Bu manzara ve istibdattan kesimleri saflandırmakta, vaktiyle umut bağlamış, sal İslamcı demagojiyle ederek saf tutmuş ise istibdad cephesidir. Yaklaşan istibdadın aleyhine işleme var ise taktığıdır. İstibdad cephesi alabildiğine kanlı emekçi halkın sınıfları belirleyici bu içgüdüleri ve bilince dönüştürdüğüdür. İstibdadın sınıf mücadelesini teşvirdir. Türkiye Alevi'yi iş ve alevi tirmektir. Fabrika yükselen ekme mücadelesiyle de seçim matematiği kimyasını iktidara lehine değiştirecektir. bölünmenin yerinde birleşmenin dinamiği açığa

ğın, vaktiyle Alevi taktığı nişanları normalleşme adımları ni uzatmaktadır. emperyalist efor toplamakla meşgul.

Bu manzara ve istibdattan kesimleri saflandırmakta, vaktiyle umut bağlamış, sal İslamcı demagojiyle ederek saf tutmuş ise istibdad cephesidir. Yaklaşan istibdadın aleyhine işleme var ise taktığıdır. İstibdad cephesi alabildiğine kanlı emekçi halkın sınıfları belirleyici bu içgüdüleri ve bilince dönüştürdüğüdür. İstibdadın sınıf mücadelesini teşvirdir. Türkiye Alevi'yi iş ve alevi tirmektir. Fabrika yükselen ekme mücadelesiyle de seçim matematiği kimyasını iktidara lehine değiştirecektir. bölünmenin yerinde birleşmenin dinamiği açığa

Kılıçdaroğlu'nun hizmeti...

Oysa bugün Millet İttifakı bir yok eden bir düzen siyasetini Kılıçdaroğlu'nun da Amerikan emperyalistlerin y iktidarın suç ortaklarını, faşist toplamıştır. Bir çıkarmış ve burda tüm teminatları kırmızı çizgisi sınırları olan "kıdem bile vardır. Paravaadi çoktan Kılıçdaroğlu'ndan derilmiştir. Mer emrinden alınması merkezle düşmanı istibdad içgüdüleriyle k ve yoksul kitle yayılan buram nu kilometrele Paraya tapmanı yaltaklanmanın yarışırçasına iş yarattığı tiksint kitleleri geriye Erdoğan'dan sonra bakarız cümü yenelim so ederiz anlayışı le yüzde 50 artı burnunu tutarak sına geçmek, ki

Riyasetinin dayatmalarını reddet! Delesini seç!

BD'de Siyonist lobilerin sandıklardan çıkarmış olduğu altın altında İsrail'e elverişli NATO generalleri ise kendilerinin çay boşlarını doldurmuşlardır.

karşısında Erdoğan'dan korkmuş ya da silmiş olan halkın sıklaştırmaya yönelen Erdoğan ve Bahçeli'ye bunların milliyetçi siyasetçilerinin doğru kabul edilmesini hatırı sayılı bir kitle tarafından uzaklaşmaktan korkulmasını seçimin matematiğini değiştirecek bir gelişme olarak bu hareketin tepesinin bastığı zemini tartıştıran bu süreçte sınıfsal içgüdüleri ve refleksleridir. Doğru politika, sınıf mücadelesini ve sınıfın gündemlerini yerli ve Kürdü, Sünni ve Şii mücadelesinde birleşikliklerden, işyerlerinden ve mücadelelerini hürriyet buluşturmaktır. Bu matematiğini değil siyasetin işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarları temelinde sınıfsal çıkarları temelinde alacağı yepyeni bir politikayı çıkaracaktır.

Erdoğan'a son

Erdoğan'ın karşısında olan dinamiği söndüren ve istibdadıdır. Baştan aşağı istibdadın pisliğine bulanmıştır. Ortak adaylığı etrafında İngiliz ve Avrupalı emperyalizminli hizmetkarlarını, istibdadın milletleri, din sömürücülerini "ortak mutabakat metni" olarak efendilerine gerekli hizmet vermiştir. İçinde işçinin emperyalizmin kızıl elmasından tazminatını kaldırmak" olarak sisteme geçiş Kafa'da'nın ardına gönüllü Bankası Erdoğan'ın çıkar ama uluslararası firmaların bağlanacaktır. İşçi istibdad rejiminden sınıfsal kopmakta olan emekçi Millet İttifakı'ndan buram buram kokusu almaktadır. Bu emperyalizme ve istibdad rejimiyle işçi düşmanlığı yapmanın bu emekçi ve yoksul doğru itmektedir.

Erdoğan'ın kurtulalım gerisine düşüncesi yanlıştır. Ölümüne sığınmayla mücadele yanlıştır. Bu düşüncelerden bulmak için adeta Millet İttifakı'nın arkasından

olarak düşmekte olan istibdad cephesine uzatılan bir can simidi olacaktır. Dün Mustafa Sarıgül'ü, Ekmeleddin İhsanoğlu'nu, Muharrem İnce'yi çıkararak seçimi Erdoğan'a altın tepside sunan irade yerli yerinde durmaktadır. Mühürsüz oyları sineye çekerek rejim değişikliğine geçit veren, dokunulmazlıkların kaldırılmasına "Anayasa'ya aykırı ama evet" diyerek Kürt halkının temsilcilerinin meclisten atılmasına, ardından CHP milletvekillerinin bile hapse gönderilmesine yol veren irade yerinde durmaktadır. "Adam kazandı" diyerek atılıp Üsküdar'ı geçenin arkasında bakakalan iradesizlik de yerli yerinde durmaktadır. Şimdi Erdoğan'ın girdiği belki de en zor seçimlerden birinde benzer bir senaryonun sahnelenmeyeceğinin garantisini kimse veremez.

Önümüzdeki seçim Erdoğan'ın girdiği belki de en zor seçimdir... Yeni Ekmeleddinlerle, "adam kazandı" tiyatrolarıyla dahi bu iktidar artık kurtarılamaz durumdadır! Ancak Erdoğan derine battıkça ona düzen muhalefeti uzattığı can simidi de büyümektedir. Bugün Erdoğan'ın karşısında Millet İttifakı kendini tek çare olarak sunuyor ama pratikte bu ittifakın yaptığı tüm dayatmaları sineye çekerek ve sınıfsal gündemleri sistematik olarak siyaset dışına atarak Erdoğan'a en zor seçiminde son ve yüklü bir kredi açmaktadır. Her şeye rağmen Erdoğan ve müttetikleri düşerse, Millet İttifakı sömürü düzenini ve emperyalizmin çıkarlarını korumak üzere bir hava yastığı işlevi görecektir.

Kılıçdaroğlu yıllardır koltuk değnekliğini yaptığı Erdoğan'a son hizmetini böyle yapmaktadır. Ondan ve yanına aldığı sabık AKP'lilerden, faşistlerden ve din sömürücüsü kapitalistlerden başka türü beklenemezdi zaten. Bu oyunu bozabilecek olan, sınıf gündemlerini siyasetin tam merkezine oturtacak, gücünü işçi mücadelelerinden ve yoksul halktan alacak bir siyasi iradedir.

Düzen siyasetine yedeklenenlerin aymazlığı

Bu irade, düzen siyasetinin dışından en başta ve mutlaka sosyalistlerden gelmek zorundadır. Ne var ki tüm bu gerçeklerin tam aksi yönde, ölümcül bir aymazlıkla Kılıçdaroğlu'nun ve Millet İttifakı'nın arkasında sıralanan sosyalist partileri görüyoruz. Sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsızlığın kiskançça korunması, sınıf mücadelesinin ve sınıf siyasetinin yükseltilmesi gereken tarihsel bir anda "durun!" diyorlar: "Burnunuzu kapatın ve Kılıçdaroğlu'na oy atın!" Hayır! Asla! Hayat sınıf gündemlerini en yakıcı bir biçimde siyasetin orta yerine getirmişken bu gündemlerin üstünü örtmek, sınıfsal hesaplaşmayı geleceğe ertelemek, kimliklerin hâkim olduğu, yani Erdoğan'ın ve istibdadın her türlü demagoji ve provokasyonla üzerinde at oynatacağı bir ortamı onlara altın tepside sunmaktadır.

Yüzde 50 artı 1 hesabını tutturmak için içeride bilumun emekçi halk düş-

manı sağcıyla hatta faşistlerle masa kuranlar, HDP'yi kapının önünde, apartman boşluğunda karşılayıp içeriye buyur etme ahlakını dahi göstermeden Kürt halkından peşinen oy beklemek gafleti içindedir. Bu riyakâr politikanın ev sahibi faşizmdir ve Kürt halkını aşağılamakta, faşist provokasyonlara kapıyı ardına kadar açmakta, siyaseti Erdoğan ve Bahçeli'nin en rahat top koşturduğu sahaya taşımaktadır. "Kılıçdaroğlu'na verilmeyen her oy Erdoğan'a hizmet eder" tekerlemesi yüz kere bin kere yanlıştır. Bu yanlış politikayla her gün yüzlerce, binlerce insan Millet İttifakı'ndan duyduğu tiksintiyle gerisin geriye dönmektedir. Başınızı kuma gömmeyin! Başınızı kaldırım Kadıköy'den, Alsancak'tan, Kızılay'dan öteye bakarak gerçekleri görün!

Bu düzene verecek canımız, kaptıracak hakkımız, düzen partilerine verecek oyumuz yok!

İstibdadın derinleştirdiği ekonomik krizin, seçim ekonomisinin yarattığı borç batağının üzerine depremin yıkımı eklenmiş, sermayenin işçi sınıfına ve emekçi halka ödeceği fatura kabarmıştır. Bu faturayı Erdoğan mı yoksa Kılıçdaroğlu mu tahsil edecektir? Erdoğan ve Bahçeli'nin "milletin bekâsi" gerekçesiyle mi Kılıçdaroğlu'nun "enkaz devraldık" bahanesiyle mi emekçi halkın cebindeki son kuruşa kadar el konacaktır! 14 Mayıs'ta sermayenin yapacağı seçim budur! 14 Mayıs gecesi belki bir kesim "vatani kurtardık" diye sevinecek ya da diğer taraf Erdoğan'dan kurtulduk diye bayram edecektir. Gerçekte ise her iki tarafa oy vermiş olan emekçi halktan insanlar aynı sömürü çarkları içinde öğütülmeye devam edecektir. Her iki tarafın yoksul emekçi çocukları kardeş kavgasında birbirini kırarak, emperyalist çıkarlar uğruna cephelere sürülecek, patronların kasalarını doldurmak için kanlarını dökecektir.

Devrimci İşçi Partisi olarak bayraklarımızda en kalın harflerle "kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" yazdık! Sloganlarımızda en gur nidalarla "kahrolsun emperyalizm" diye haykırdık! İşsiz iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet için yola çıktık! Gücümüzü oydan değil işçi sınıfından alıyoruz. Her zaman ve her koşulda gerçeği savunmayı görev biliyoruz. Bugün gerçek amansız bir sınıf kavgası içinde olmamızdır. Her grev, her direniş işçi sınıfının seçim bürosudur. İşçinin sıkılı yumruğu grevde "ekmek yoksa üretim de yok" demektir! Seçim günü aynı şekilde tüm işçi sınıfı ve emekçi halk sıkılı yumruğunu siyasetin masasına vuracak, sömürülen alınterinin, çektiği eziyetin, uğradığı haksızlıkların, ayrımcılığın ve baskının hesabını "Erdoğan'a oy yok!" diyerek soracaktır! Ancak ne Kılıçdaroğlu ne de emperyalizmin ve sermayenin başka bir hizmetkarı bizi kurtarabilir. Onlara da oy yok! Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

24 Mart 2023

Sungur Savran

Sağ sosyalizm: Bir yaşlılık hastalığı

Kılıçdaroğlu'nun peşine takılmayan sosyalistlere şimdilerde "çocukluk hastalığı" diye saldırmak moda oldu. Devrimci İşçi Partisi bu konuda berrak tutuma sahip sosyalist parti olduğuna göre bu iddia bizi de kapsıyor elbet. O zaman bu konu üzerinde durmak önemli.

Ekim devriminden sonra, öteki ülkelerin komünistleri arasında, proletarya iktidarına giden yolda yaratılması gerekli koşulları görmezden gelen, kendi dışındaki bütün sola sırtını dönen, neredeyse iman gücüyle iktidarı almaya soyunan bir akım, daha doğrusu bir "haleti ruhiye" doğdu. Bu akıma "Sol komünizm" adı verildi. Lenin bu akımı eleştirmek için 1920 yılında bir risale yayınladı: "Sol" Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı. Günün ihtiyaçlarına mükemmelen yanıt veren bu risale, yüz yılı aşkın süredir bu sefer sağ "komünist"lerce (Lenin'deki turnağın yerini değiştirdiğimize işaret etmemiz gerekir mi?) gerçek komünistleri karalamak için suistimal edilip duruyor.

Günümüzde Kılıçdaroğlu'na oy vermeye hazırlanan bütün sosyalistler (malesef Türkiye sosyalist hareketinin ezici çoğunluğu) hep bir ağızdan böyle yapmanın Erdoğan istibdadının eline oynayacağını, şimdilik görevin istibdada son vermek olduğunu, bu gerçekleşince sosyalist solun Türkiye'deki esas muhalefet haline geleceğini, artık bu seçimden sonra sosyalizm mücadelesine başlayabileceğimizi söylüyor. Kılıçdaroğlu'na oy çağırısı yapmayan sosyalistleri de "çocukluk hastalığı" ile suçluyorlar.

Gerek biz, gerek Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP'in) bütün sözcüleri, gerek resmi açıklamalarında parti, Kılıçdaroğlu'nun kendisinin ve etrafındaki gardiyanların istibdada son vermesi ihtimalinin neden son derecede düşük olduğunu, işçi ve emekçilerin yoksulluğuna neden en ufak bir çözüm getiremeyeceğini, kadınların zaten çok kısıtlı olan kazanımlarının toptan yok edilmesine neden karşı duramayacağını, kısacası sömürülen ve ezilen kitlelerin sorunlarına neden çözüm olamayacağını defalarca yazdık, söyledik. Bu yazının konusu o değil. Bu yazının amacı, Kılıçdaroğlu'na destek vermemenin Lenin'in eleştirdiği tutumu benimsemekle ilgisi olmadığını, DİP'in tutumunun, tersine, tam anlamıyla Leninist bir tavır olduğunu ortaya koymak.

Lenin Çocukluk Hastalığı kitabında başka ülkelerin komünistlerine Bolşevik Partisi'nin devrime giden yoldaki deneyimini ve taktiklerini anlatıyordu. Bu taktiklerin arasında "liberal burjuvazi"nin ya da "demokrat" olduğu varsayılan burjuva siyasi güçlerin desteklenmesi *asla* olmadı. Bu, Rusya'daki sosyalistlerin sağ kanadı Menşeviklerin stratejisi idi: Çarlığa karşı burjuvaziyi destekleyerek demokrasi elde edilecek, bir kez bu gerçekleşince işçi sınıfı sosyalizm mücadelesine girişecekti.

Lenin ve Bolşevikler ise "liberal burjuvazi"nin peşine takılmayı *daima* reddettiler. "Kadet Partisi" olarak anılan, Çar'ın mutlakiyetçiliğine karşı meşrutiyet rejimini savunan burjuva güçlerin demokrasiye geçişi sağlayamayacağını ileri sürerek demokrasiyi işçi sınıfının köylülükle ittifakının kurulmasına bağladılar. Lenin Çocukluk Hastalığı risalesinde bu stratejik yaklaşımı katiben sorgulamaz. Bu stratejinin sınırları çerçevesinde kalmak üzere taktik inceliklerin önemini anlatır.

Biraz düşünün ve kendinize gelin: Lenin'in, karşısında mücadele ettiği rejim Türkiye'nin istibdad rejiminden dahi çok daha baskıcı bir rejimdi. Çarlık bütün Avrupa'da zulmü ile maruftu. Ama Lenin'in "şu baskı rejiminden kurtulana kadar burjuvazinin arkasına dizilelim, sonra kendi devrimci mücadelemizi yürütürüz" tarzı bir düşünceyi savunan, ne yazılarında *tek bir satıra* ne konuşmalarında *tek bir cümleye* rastlayabilirsiniz. Lenin'in perspektifi, özellikle dünya çapında sınıf ilişkilerinin 20. yüzyılda ulaştığı evrede, sınıf bağımsızlığıdır! DİP işte Türkiye topraklarında tam da bu sınıf bağımsızlığı için mücadele ediyor.

Lenin'in Kadet'lere, yani burjuva siyasi güçlere destek vermemesine yol açan, "aman elimizi kirlitemeyelim" türü bir kaygı değildi elbette. Lenin politikasının kendi özel mantığı dolayısıyla komünistlerde çok yüksek düzeyde bir esneklik gerektirdiğinin herkesten çok daha fazla farkındaydı. Politik hayatının başlangıcında *Ne Yapmalı?* risalesinde geliştirmiş olduğu Marksist politika teorisi tam da politikanın "Nevski Bulvarı gibi geniş ve düz bir caddede" olmayışının nedenlerini ortaya koyuyordu. Politik hayatının sonlarına doğru *Çocukluk Hastalığı* risalesinde işte bu taktik esneklik gereğini anlatıyordu. Sorunun "el kirlenme" ile ilgisi yoktu. Sorun, sadece Lenin için değil, "aşamaları atlamak istediği" söylenen Trotskiy için de toplumun önündeki somut ve yakıcı sorunların kim tarafından nasıl çözüleceğine ilişkin bir kavrayış farkı idi. Lenin de Trotskiy de Rus toplumunun önündeki büyük sorunun demokrasi, işçi hakları, ezilen ulusların özgürlüğü vb. olduğunu reddetmiyordu. Bu sorunların çözümünün işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takan politikarlardan farklı olarak, işçi sınıfının kendi bağımsız politikası zemininde toplumun bütün sömürülen sınıfları ile ezilen kitlelerini kendi etrafında toplaması sayesinde çözüleceğini söylüyordu. Yani burjuvazinin peşine takılmış pasif bir işçi sınıfı değil, önderliği ele alan bir işçi sınıfı gerekiyordu demokrasiye ulaşmak için. Mesele el kirlenme değil, alternatif bir ittifaklar dizisi, toplumu ileri taşıyacak farklı bir tarihî blok oluşturmaktı.

DİP'in söylediği de budur. Biz kimseye "siz ne kadar ilkesizsiniz" demiyoruz. "çamura bulanıyorsunuz" demiyoruz. Biz Kılıçdaroğlu'nun peşine takılanlara, "istibdad böyle değil, sosyalizmi yeni bir ittifaklar dizisinin yönetici gücü yapma mücadelesi sayesinde yıkılacaktır" diyoruz.

Bu yıl cumhuriyet 100 yaşında. Türkiye solunun ana damarı, zamanla hangi geleneklere ayırırsa ayırır, 100 yıldır CHP'yi destekliyor! Dile kolay! O destek sonucunda nereye geldiğimize bir baksanız? Bu sol yaşlanmıştır. Biz "çocukluk hastalığı" yaşamıyoruz. CHP destekçileri artık "yaşlılık hastalığı" içindedirler.

Erdoğan ve AKP'nin "yerli ve milli" aldatmacası: Âyinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!

"Âyinesi iştir kişinin lafa bakılmaz" sözünü en çok Erdoğan'a uygulamak gerekir. Çünkü kendi için söylediği ile yaptığı bu kadar birbirine zıt olan insan az bulunur.

Sözde "One minute", eylemde Siyonist

En meşhur örnek Davos'ta bir panelde İsrail Başbakanı Netanyahu'ya karşı "one minute" çıkışıdır. 29 Ocak 2009'da yaşanan bu olaydan bir yıl sonra, Gazze ablukasına karşı bölgeye yardım götürülen Mavi Marmara gemisinde Siyonistler katliam yapmıştı. Katliama rağmen İsrail'le ilişkiler kesilmedi. Tersine yıllar içinde İsrail'le ticaret hacmi rekor üstüne rekor kırdı. 2016 yılında İsrail ile anlaşma yapan Erdoğan,

katliamla ilgili Türkiye adliyelerinde süren davaları düşürdü. Bu utanç anlaşması 20 milyon dolarlık bir lütfü ödemesi karşılığında yapıldı. Söz konusu anlaşmanın sonunda ise "bu anlaşma Ankara ve Kudüs'te... akdedilmiştir" ibaresi yer alıyor ve böylece Siyonistler, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olduğuna dair iddialarının altına Erdoğan hükümetinin imzasını almış oluyordu. Demek ki Erdoğan'ın Siyonizm karşıtı laflarına, Kudüs kırmızı çizgimizdir edebiyatına bakmayacağız yaptığı işlere göre değerlendireceğiz. O zaman karşımıza tam bir Siyonist işbirlikçisi portre çıkmaktadır.

Yerli ve milli silah sanayii mi dediniz?

Son dönemdeki bir başka efsane de yerli ve milli silah

sanayiine dair. Oysa lafa değil işe baktığımızda karşımıza bambaşka bir manzara çıkıyor. Altay tankları için Almanya ile işbirliğinde pürüz çıkınca Güney Kore ile anlaşıldı. Milli Muharip Uçak projesinde ise sadece uçağın kritik parçaları değil bizzat projede çalışan mühendisler de İngiliz. Öyle ki bu projede çalışmak isteyen mühendisler için NATO üyesi bir ülke vatandaşı olmak ve İngiliz istihbarat birimlerinin güvenlik soruşturmasından geçilmesi şart koşuluyor.

Milgem projesi kapsamında halka milli uçak gemisi diye anlatılan TCG Anadolu ise gerçekte bir uçak gemisi olmayıp anfibi çıkarma gemisidir. Dahası milli de değildir ve bu proje de İspanyol Navantia tersane şirketi ile ortak yürütülmüştür. Projenin Türk ortağı ise Bank Asya kurucu başkanı olan ve Fethullah Gülen cemaati ile ilişkisi herkesçe bilinen İhsan Kalkavan! Fethullah Gülen'in ABD ve CIA ile ilişkisini de biz anlatmayalım artık. Yani karada ve havada olduğu gibi denizde de silah sanayiinin yerliliği ve mil-

liliği sadece lafta!

Erdoğan yabancı liderler karşısında dik mi duruyor?

Donald Trump'ın "aptal olma" diye Erdoğan'ı azarladığı mektubu sineye çekmesi, herkes cevap verecek diye beklerken ABD'ye gidip usulca mektubu iade edişi hatırlarda. Peki ya İngiliz Başbakanı Boris Johnson'la ilişkisine ne demeli? Erdoğan'ın her fırsatta Osmanlı torunu diye övdüğü (Osmanlı torunu dediği de İngiliz işbirlikçisi hain Ali Kemal'in nam-ı diğer İngiliz Kemal'in akrabası olmasından!) Boris Johnson, başbakan olmadan önce Erdoğan'a hakaret etme yarışmasında galiz küfürlerle dolu bir şiirle ödül kazanmıştı. Evet yanlış okudunuz! Erdoğan bu adamı saraylarda ağırladı, hediyelere boğdu. Neden mi? Çünkü AKP iktidarı paraya sıkıştığında damat Berat Londra'ya koşuyordu!

Emperyalist liderler ellerindeki siyasi, askeri ve ekonomik gücü kullanarak Erdoğan'a bu muameleyi reva görürken kişisel olarak onu değil bütün

Türkiye'yi ve halkını aşağılamaktadır. Dahası Erdoğan emperyalistler karşısında bu lafları yutarken içeride "Cumhurbaşkanına hakaret" adı altında rekor sayıda soruşturma ve dava açılmıştır. Yaklaşık 200 bin soruşturma ve 50 bin dava! Yabancıya karşı süt dökmüş kedi olup halkına karşı aslan kesilmek... Bir istibdad rejimi klasığı!

AKP 20 yılda özel okulları ihya etti, eğitimi çökertti

Yaklaşık 21 yıllık AKP iktidarının Türkiye'yi bir şirket gibi yönetmesinden kamusal eğitim de elbette fazlasıyla zarar gördü. 2002-2003 eğitim-öğretim yılında özel okul öğrenci sayısı toplam öğrenci sayısının %1'i iken, 2021-2022'de bu oran %8'den fazla. Bugün, üniversi-

de %8'i aştı. 2002'de %2 olan özel okul oranı, 10 kat artarak 2022'de %20'yi aştı. 2002-2003 eğitim-öğretim yılında vakıf üniversitesi öğrenci sayısı toplam öğrenci sayısının %3,5'i iken, 2021-2022'de bu oran %8'den fazla. Bugün, üniversi-

telerin toplam sayısı içinde vakıf üniversitelerinin oranı %37'nin üzerinde.

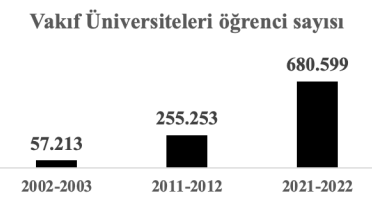
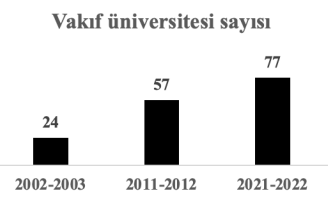
Sadece özelleştirme artmadı. Devlet okulları da ticarileştirildi. AKP iktidarı Devlet okullarına yeterli bütçe ayırmayarak açığı velilerden aldıklarıyla kapatmaya çalıştı, devlet okullarında da eğitimi paralı hale getirdi. Meslek okullarının yönetiminde ticari işletmeler belirleyici oldu. Mali yük olarak görülen köy okulları kapatıldı. Bugün itibarıyla 677 bin 139 öğrenci taşınmalı eğitim kapsamında. Örgün eğitimden uzaklaşan öğrenci sayısındaki artış, açık liseye geçiş oranlarının artması ve bunlarla birlikte çocuk işçiliğinin artması hep bu yanlış ve piyasacı eğitim politikalarının bir sonucu.

Peki paralılaştıkça, ticarileş-

tikçe, özel sektör hâkim oldukça eğitim ve öğretimin niteliği arttı mı? Tam tersine kötüye gitti. Türkiye'de ilk ve ortaöğretimde hanehalkının yaptığı özel eğitim harcamaları OECD (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü) ülkeleri ortalamasının iki katından fazla. Ancak öğrencilerin fen, matematik ve okuma kabiliyetlerini ölçen PISA testlerindeki başarısı OECD ortalamasının altında kaldı. Türkiye 72 ülke içinde 40'lı sıralarda yer alıyor.

AKP eğitimde sınıfta kalmıştır. 4+4+4 sistemi gibi sözde reformlar sadece AKP'nin dinar ve kindar nesil yetiştirme hedefine odaklanmıştır. Bozuk olan eğitim sistemi iyiden iyiye bilimsellikten uzaklaştırılmış, dogmalara hapsedilmiş, niteksizleştirilmiştir. Eğitimin bel-

kemiği öğretmenler ve eğitim emekçileri de bu dönemde giderek yoksullaşmıştır. Sözleşmeli çalıştırma, ücretli öğretmenlik adı altında eğitim emekçilerine reva görülen köle muamelesi eğitim sistemindeki çöküşü hızlandırmıştır. AKP'nin sermaye ile el ele çökerttiği eğitimi ancak işçi sınıfı ve emekçiler ayağa kaldırabilir. Parasız, bilimsel ve kamusal eğitim için özel okulların ve vakıf üniversitelerinin çalışanların denetiminde devletleştirilmesi, eşit işe eşit ücretle eğitim emekçileri arasındaki ayrımların kaldırılması, müfredatın bilimsellik esas alınarak gerici-likten kurtarılması mücadelesi, işçi sınıfının iş, aş, hürriyet kavgasıyla ve nihayetinde iktidar mücadelesiyle bütünleşmek zorundadır.

Devrimci Marksizm'in 51-52. sayısında dosya konuları: Deprem, Rusya, Çin, emperyalizm ve Ukrayna savaşı

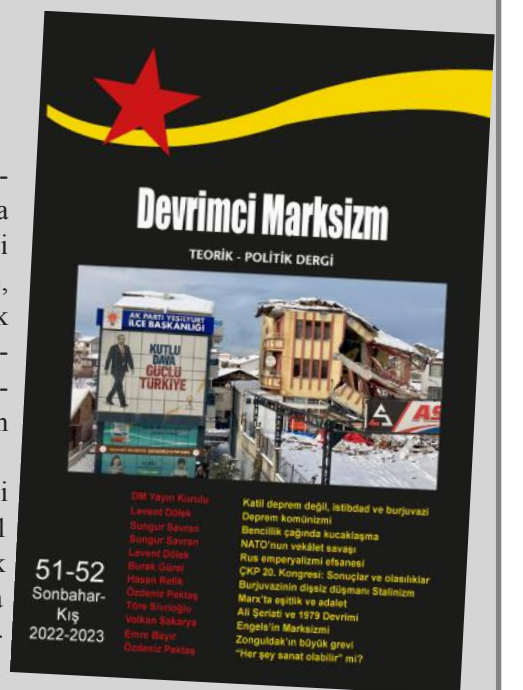
Devrimci Marksizm, büyük ilgi gören 50. sayısının ardından 51-52. çift sayısı ile okurlarının karşısında. Sonbahar-Kış 2022-2023 dönemini kapsayan bu sayıda derginin dosya konularından ilki, 6 Şubat'ta yaşadığımız çifte depremler. Dosyanın Devrimci Marksizm Yayın Kurulu imzalı ilk yazısı, depremin sosyal ve siyasî boyutlarını tartışıp sorumluları teşhir ederken, diğer iki yazısında Levent Dölek ve Sungur Savran konuyu farklı yönleri ile ele alıyorlar. Bu ilk dosyayı, sayının depremden önceki planlamasında ana dosyası olması öngörülen "Emperyalizm, Çin ve Rusya" dosyası takip ediyor. Sungur Savran'ın yazısı Ukrayna savaşının etrafındaki mistik atmosferi da-

ğıtırken, Levent Dölek ile Burak Gürel'in yazıları sırasıyla Rusya ve Çin konusunda solda emperyalist propagandanın etkisiyle yaygınlaşmakta olan efsaneleri yerle bir ediyor.

Devrimci Marksizm'in son sayısı bu iki dosya dışında da önemli yazılara yer veriyor. Bunların ilki, aslında 50. sayıda Marksizmin muarızları ile girişilen hesaplaşmanın bir devamı olarak okunması gereken, Hasan Refik'in Stalinizm konulu yazısı. Bunu sonraki sayıda Burak Gürel'in Maoizm'i ele aldığı yazısı izleyecek. Dergide yer alan bir diğer yazı, Özdeniz Pektaş'ın Marx ve Engels'in Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi adlı eserini merkeze alan yazısı. Bir baş-

ka dosya dışı yazıda, Ulaş Töre Sivrioğlu İran'ın yakın tarihinde çok etkili ama çok tartışmalı bir yer edinmiş olan Ali Şeriatî'yi ele alıyor. Volkan Sakarya ise, Engels'in Marksizminin, felsefi olarak mekanik, ekonomik olarak kaderci, politik olarak reformist ve Stalinist yaklaşımlara yol açtığı iddialarına karşı, Engels'in öğretisinin devrimci içeriğini savunuyor.

51-52. çift sayıda iki de kitap eleştirisi yer alıyor. İlkinde Emre Bayır, 1990-91 döneminde yaşanan Büyük Zonguldak Madenci Grevi ve Yürüyüşü konusunda yeni yayınlanmış bir kitabın eleştirisini yaparken, Özdeniz Pektaş, Avelina Lésper'in Çağdaş Sanatın Sahtekârlığı kitabını inceliyor.

51-52
Sonbahar-
Kış
2022-2023

50. Sayı: Kuruluş
Levent Dölek
Sungur Savran
Burak Gürel
Hasan Refik
Özdeniz Pektaş
Ulaş Töre Sivrioğlu
Emre Bayır
Avelina Lésper

Katli deprem değil, istibdat ve burjuvazi
Deprem komünizmi
Beneçimle çağında küçüklüğüm
NATO'nun sokakları savaşa
Rus emperyalizmi efsanesi
ÇKP 20. Kongresi: Sonuçlar ve öngörüler
Burjuvazinin dışarı dışı Stalinizm
Rusya'nın sosyalizm ve adanet
Ali Şeriatî ve 1979 Devrimi
Engels'in Marksizmi
Zonguldak'ın büyük grevi
"Her şey sanat olabilir" mi?

Ekonomide AKP'nin sermaye dostu emekçi halk düşmanı 20 yılı

Erdoğan ve AKP'liler propaganda yaparken gerçekten o kadar çok kopuyorlar ki bazen "bizden önce buzdolabı bile yoktu" diyecek kadar ileri gidebiliyorlar. Tabii ki Türkiye 20 yıl öncenin Türkiye'si değil. İlerleme ve büyüme hayatın doğasında olan bir şey. Sadece Türkiye değil dünyanın her ülkesi belirli bir oranda büyüyor ve gelişiyor. O zaman eğer Erdoğan ve AKP ekonomide başarılı ise Türkiye'yi benzer konumdaki ülkelere yani emperyalizme bağımlı orta gelişkinlikteki ekonomiler içinde daha iyi konuma getirmiş olması gerekir. Halbuki rakamlar bunun tam tersini söylüyor.

"Bizden önce buzdolabı yoktu" diyen Erdoğan ülke ekonomisini nasıl geriye götürdü?

Erdoğan ve AKP'nin ekonomik büyümedeki performansına bakıldığında da 2002 ile 2023 arasında büyümede bir başarı tablosu yok. Türkiye, benzer

ekonomiler içerisinde yüzde 5,5 gibi bir yıllık büyüme ortalaması ile, herkes ne kadar büyüdü ise o kadar büyüdü. Erdoğanlı yılların sonunda Türkiye ekonomik

büyüklük olarak 17. sıradan 21. sıraya geriledi. Türkiye kişi başına düşen milli gelirden 9 bin dolar ile 74. sırada yer alıyor. AKP'den önce 2000 yılında Türkiye

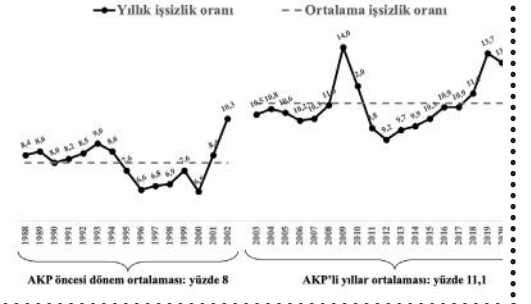
4.200 dolar ile 66. sırada yer alıyordu. Kişi başına düşen gelir artmış gözükse de AKP Türkiye'yi bu alanda da geriye düşürdü.

Erdoğanlı yılların sonucu: 8,5 milyonluk işsizler ordusu!

AKP'li yıllarda ekonomik büyüme istihdamda karşılığını bulmadı. Büyüme yeni istihdam yaratmak yerine mevcut işçileri daha fazla çalıştırıp sömürerek gerçekleştirildi. Dolayısıyla ekonomik büyümeye rağmen işsizlik azalmadı tam tersine arttı. AKP'li yıllardan önce yüzde 6,5-8 arasında olan işsizlik 2002 kri-

ziyle yüzde 10'u geçti. AKP'li yıllarda gerilemeden yüzde 10 seviyesinin üzerinde seyretti. 2012 yılında 9,2 olarak ölçülen işsizlik 2022 yılı itibarıyla yüzde 10,2 seviyesine geldi. Bunlar resmi ve dar tanımlı işsizlik rakamları. Geniş tanımlı işsizlik rakamlarına baktığımızda yani iş aramaktan yılmış, çalışmaya

hazır olan ama son dört hafta içinde bir sebeple iş aramamış olduğu için işsiz sayılmayanları da kattığımızda işsizlik oranı yüzde 21,9'dur. Kadın emekçiler arasında işsizlik yüzde 29,8'e çıkmıştır. AKP Türkiye'de 8,5 milyonluk bir işsizler ordusu yaratmıştır.

Erdoğan'ın özelleştirme rekoru: 80 yılda yapılanı 20 yılda sıfırladılar!

12 Eylül askeri darbesi işçi sınıfını ezerken, devletin ekonomideki varlığına da son vererek liberalizmi hâkim kılmayı hedefliyordu. Ne var ki işçi sınıfı her şeye rağmen direndi ve özelleştirme saldırısına uzun yıllar geçit vermedi. Ancak Erdoğan sermayenin bu hayalini gerçek yapacaktı. Türkiye'deki özelleştirmelerin yüzde 89'u

Erdoğanlı ve AKP'li yıllarda yapıldı. Aralarında Sümerbank, Tekel, Tüpraş, Seka, Ereğli, İsdemir, Kardemir, Eti Maden İşletmeleri, Petkim, Telekom, Çimento fabrikaları, Petrol Ofisi, Gübre Fabrikaları, Şeker Fabrikaları ve THY'nin bulunduğu 500'e yakın kamu kuruluşu ya tamamen ya da hisse satışı yoluyla özelleştirildi.

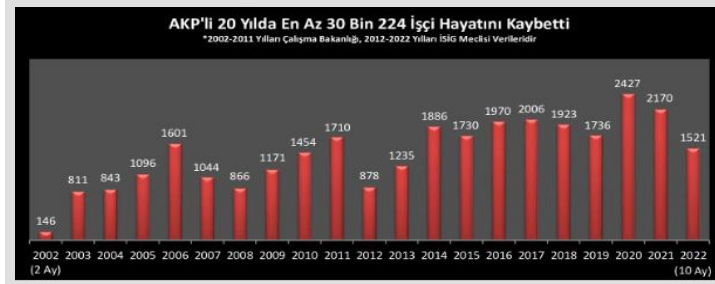
Bu kurumların bir kısmı tamamen tasfiye oldu. Kıymetli arazilerine otel, rezidans vb. yapıldı. Doğal tekel konumunda olan Tüpraş'ın özelleştirilmesiyle Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşunun kârları Koç Holding'e peşkeş çekildi. Seka'nın özelleştirilmesinin ardından ülke artık tuvalet kağıdı dahi üretemez hale geldi.

Emekçi halkı enflasyonla soydular

Erdoğan Türkiye'ye 20 yıl boyunca Türkiye benzeri ülkelerin ortalamasının iki katı bir enflasyon yaşattı. Son dönemde artık resmî açıklamaların gerçeği yansıtmadığı biliniyor. Enflasyon Araştırma Grubu 2022 yılı enflas-

yonunu yüzde 135 olarak açıklarken TÜİK'in resmî enflasyonu yüzde 64,3 oldu. Bu rakam dahi Türkiye benzeri ülkelerin ortalaması olan yüzde 10,6'nın neredeyse 6 katı! Enflasyon, işçinin ücretini eriterek sermayeye ucuz iş-

gücü sağlamanın başlıca yolu oldu. Yüksek enflasyon oranları emekçi halkı yoksullaştırırken, ucuz işgücünü sömüren patronlar, servetini dövize, konuta, araziye, emtialara, faize yatıran para babaları daha da zenginleşti.

AKP'nin elindeki işçi kanı: İş cinayetleri!

AKP'li yıllarda iş cinayetleri kanıksanmıştır. Ekonomi, daha doğrusu patronlar sınıfının banka hesapları büyürken işçiler sadece yoksullaşmamış, bu büyümeye kanını ve canını da vermiştir. Soma, Davutpaşa, Ostim, Torunlar, Isparta, Düzce, Ermenek, Esenyurt, Erzurum, Samsun, Güllük, Elbistan, Şir-

nak, Dursunbey, Hendek, 3.Havalimanı, Tuzla Tersaneleri, inşaat şantiyeleri, kot kumlama fabrikaları iş cinayetlerinin hatta iş katliamlarının adresi oldu. AKP'li yıllarda 30 binden fazla işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. İş cinayetleri içinde en acı olanı çocuklardı.

Çocukların canını alan geleceğini karartan bir iktidar!

AKP iktidara geldiğinde doğan bir bebek bugün 20 yaşında. Erdoğan ve AKP, çocuklara ne bir gelecek verdi ne de geleceğe dair bir umut sunabildi. Her yıl olduğu gibi bu yıl da 23 Nisan'da Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlanacak. 720 bin çocuk

işçinin sömürü çarkları içinde geleceğinin karardığı bir ülkede! En az 150 bin çocuk işçi 14 yaşın altında çalışmak zorunda bırakılıyor. Çocukların yüzde 30,8'i tarım, yüzde 23,7'si sanayi ve yüzde 45,5'i hizmet sektöründe çalıştırılıyor. Bu çocukların sa-

dece üçte biri eğitimine devam edebiliyor. AKP'nin gözetiminde yaratılan bu sömürü cehenneminde her yıl 60 çocuk çalışırken hayatını kaybediyor. Son on yılda 211'i 14 yaş ve altı, 405'i 15-17 yaş grubunda olmak üzere 616 çocuk işçi hayatını kaybetti.

12 Eylül diktatörlüğünün varisi AKP'den grev yasaklama rekoru!

12 Eylül askeri darbesinden sonra Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin şöyle demişti: "Bugüne kadar işçiler güldü bundan sonra gülme sırası bizde..." 12 Eylül generalleri grev yasaklarını getirerek, sendikalaşmaya işkolunda ve işyerinde barajlar koyarak, toplu sözleşmeleri Yüksek Hakem Kurulu'na havale ederek, kısacası işçinin elini kolunu bağlayarak patronların yüzünü güldürecek. Ne var ki 12 Eylül darbecileri bile AKP kadar patronların yüzünü güldürmedi. Erdoğan ve AKP 20 yıllık iktidarı boyunca 20 grevi yasaklayarak yerli ve yabancı patronlara dostluğunu, işçilere ise düşmanlığını kanıtladı. Bu 20 grev içinde MESS gibi yüzlerce fabrikayı ve yüzbinlerce işçiyi kapsayan grup sözleşmeleri de yer alıyor. Grev yasaklarının ardından sözleşmeler Yüksek Hakem Kurulu'na gitti ya da Yüksek Hakem Kurulu tehdidiyle patronların lehine ve işçilerin hak kayıpları yaşadığı şekilde bağlandı. Anayasa Mahkemesi 2018 yılında grev yasağını sendika hakkının ihlal edilmesi olarak kabul eden bir karar almışsa da işçilerin geriye dönük hak kayıpları telafi edilmedi.

AKP ertelenen grevlerin listesi:

- 2003: Petlas AŞ (Petrol İş)
- 2003: Şişecam (Kristal İş)
- 2004: Şişecam (Kristal İş)
- 2004: Prielli, Good Year, Brisa (Lastik İş)
- 2005: Erdemir Madencilik (T. Maden İş)
- 2014: Şişecam (Kristal İş)
- 2014: Çayırhan ve Çöllolar Kömür İşl.(T. Maden İş)

- 2015: MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi (Birleşik Metal İş)
- 2017: Asil Çelik (Birleşik Metal İş)
- 2017: Emis Grup (Birleşik Metal İş)
- 2017: Akbank (Banksis)
- 2017: Şişecam (Kristal İş)
- 2017: Meraf İlaç (Petrol İş)

- 2018: MESS Grup (Birleşik Metal İş, Türk Metal, Çelik İş)
- 2018: Soda Kroman-Şişecam (Kristal İş)
- 2019: İzban (Demiryol İş)
- 2020: Soda Sanayi AŞ (Petrol İş)
- 2022: Bekaert (Birleşik Metal İş)
- 2022: Bekaert (Öz Çelik İş)
- 2023: Schneider Enerji (Birleşik Metal İş)

Armağan Tulun

Kadınların hakları pazarlık konusu değildir!

AKP'li yıllar kadınların kendilerini toplumun diğer ezilen kesimleri gibi nefsi müdafaa konusunda hissettikleri yıllar oldu. Kadın cinayetleri arttı. İyi hal, tahrik indirimi ve faillerin tutuksuz yargılanması gibi uygulamalarla ciddi bir cezasızlık politikası ile AKP iktidarları erkek şiddetini cesaretlendirdi. Hatta zaman zaman o kadar ileri gittiler ki, tecavüz eden kişinin, tecavüz ettiği kişi ile evlenmesi durumunda ceza almamasını sağlayacak bir düzenlemeyi bile gündeme getirebildiler. Erdoğan, her fırsatta kadınların kazanılmış haklarını hedef aldı. Kürtaj hakkına göz dikti, kadınların yükselen mücadelesi sonucu geri adım atmak zorunda kaldı. İstibdad rejiminin, cumhurbaşkanlığı sisteminin olanaklarını kullanarak Türkiye'yi kadınların tüm itirazlarına rağmen bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nden cumhurbaşkanı kararıyla çıkardı. Erdoğan ve AKP Medeni Kanunu'nda tanımlı hakları, boşanma hakkını, nafaka hakkını diline doladı, sanki erkekler mağdur ediliyormuş da bunları biraz sınırlamak gerekiyormuş gibi bir hava yaratmaya çalıştı, hâlâ da devam ediyor. AKP'li yıllar, sadece şiddet, erkek egemen baskı ve tahakkümün değil, aynı zamanda kadın işsizliğinin, yoksulluğunun, güvensizliğinin arttığı yıllar da oldu. Bugün neredeyse her üç kadından biri işsiz. Kadınlarda işsizlik oranı %29,8.

AKP'nin kendisi yeterince kadın düşmanı politikalar izlememiş, kadınlara karşı ayrımcılığı körüklememiş gibi, 14 Mayıs seçimlerine mevcut ortağı MHP ile birlikte yanına Yeniden Refah Partisi ve Hüda Par'ı da alarak gidiyor. Özellikle Yeniden Refah Partisi'nin ittifaka katılması sırasında kadınların kazanımlarının masaya damgasını vuracak şekilde pazarlık konusu edildiğini biliyoruz. Bu zamana kadar iktidar olan AKP'nin durumu ortadayken, pazarlığın iki tarafı da kadınlar açısından gerici. Ama Yeniden Refah Partisi çubuğu öylesine bükü ki yıllardır AKP'nin politikalarını militanca savunan AKP'li kadınlar bile kendi partileri ile karşı karşıya geldiler. Şimdi hedefte adından çok sayısı ile bilinen 6284 sayılı kadınların şiddetten korunmasına dair düzenlemeleri içeren yasa var. Şimdi hedefte nafaka hakkı var, bir seçim vaadi olarak savunulacak düzeyde hem de. Nafaka hakkının gasp edilmesi demek, boşanma hakkına doğrudan dokunulmasa bile dolaylı olarak baskı altına alınması, kadınların nafaka alamayacakları için mutsuz evliliklere, belki de şiddete mahkûm bir şekilde yaşamaya zorlanmaları demektir. Şiddetten korunma hakkı da, nafaka hakkı da, boşanma hakkı da, çalışma hakkı da pazarlık konusu değildir. Emekçi kadınların, mücadele ile kazanılmış haklarını pazarlık konusu yapan Erdoğan'a da Cumhuriyet İttifakı'na da verecek tek bir oyu yoktur.

Cumhuriyet İttifakı'nın bu gerici pazarlığını, Millet İttifakı'nın cumhurbaşkanı adayı Kemal Kılıçdaroğlu kendi açısından bir fırsat olarak görüp yükleniyor. Mutfağından çektiği videolardan birinde "Bay Kemal asla ama asla kadın ve çocuk hakları üzerinden pazarlık yapmaz" diyor. Emin misin Bay Kemal? İstanbul Sözleşmesi'nin Millet İttifakı'nın mutabakat metninde geçmemesi bir pazarlık ürünü değil mi? Pardon o pazarlık değil, Saadet Partisi'nin "hassasiyetleri"nin ürünüydü. O hassasiyet bir yerde kendini göstermiş ama Millet İttifakı'nın mutabakatına en çok sinen "hassasiyet" başka: sermayenin çıkarı. Kadınlar için vaatleri, esnek ve hibrit çalışma modelleri, siz bunu mesai saati belli olmayan, geçici, düzensiz ve düşük ücretli işler diye okuyun. Kadın istihdamı için İşkur ve özel istihdam bürolarına erişimi arttırmak dedikleri yerde kiralık işçi bürolarının, işçi simsarlarının elinde geçici işlerde çalışmayı anlayın. Emekçi kadınların, gerçekten onların çıkarına bir politikayı, sorunları çözecek tedbirleri savunmayan, İstanbul Sözleşmesi'ni pazarlık konusu yapıp sonra da kadınların hakları üzerinden pazarlık yapmam diyen Millet İttifakı'na ve Kılıçdaroğlu'na da verecek tek bir oyu yoktur.

14 Mayıs'tan önce 1 Mayıs var. O gün emekçi kadınlar, düzen siyasetinin hiçbir kanadından medet ummadıklarını, kendi gelecekleri için asıl seçimin ne olduğunu gösterecekler. Kapitalizme karşı, istibdadı karşı, erkek egemenliğine karşı emekçi kadınlar en öne çıkacak! Bu memleketin baharın da hüriyetin de işçi sınıfının öncülüğünde geleceğini haykırarak!

Geçmişten bugüne savaşın, ölümün, yıkımın adı: NATO

Emperyalizmin eli kanlı savaş aygıtı NATO 74 yıldır halklara kan kusturmuş, işçilerin emekçilerin, masumların katledilmesinde başrol oynamaya devam ediyor. NATO'nun, kurulduğu 1949 yılından Sovyetler Birliği'nin yıkılmasına kadar hedefinde öncelikli olarak Sovyetler Birliği'nin ve diğer bürokratik işçi devletlerinin kuşatılması, yalıtılması ve geri kalan ülkelerin emperyalizmin çıkarlarına hizmet edecek bir konumda tutulması vardı. Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra NATO'nun yeni hedefi Rusya oldu. Bugün ise gözünü Çin'den Güney Amerika'ya dünyanın her yanına dikmiş durumda.

1952 senesinde Türkiye'nin de katıldığı NATO'nun, ülkemizin işçi sınıfına ve emekçi halkına getirdiği şey Özel Harp Dairesi, yani hepimizin bildiği adıyla kontrgerilla oldu. Bir NATO aygıtı olan kontrgerilla Maraş, Çorum, Sivas, Gazi katliamları gibi ülkenin en kanlı katliamlarına imza atıp kardeş kavgasını körükledi. 1 Mayıs 1977 katliamı, başta DİSK Başkanı Kemal Türkler olmak üzere sayısız sendikacı ve öncü işçinin öldürülmesi hep kontrgerillanın ülkemizdeki faaliyetleriydi. Yani, NATO'nun elleri,

kolları memleketin işçi sınıfının ve emekçilerinin kanyıyla yıkanmıştır, bu örgüt işçi sınıfının kanlısıdır.

Geçmişte Balkanlar'dan Afganistan'a dünya halklarını cenaze, düğün demeden bombalayan, kentleri yerle bir eden NATO, bugün de yıkıma devam ediyor. Önce Ukrayna'da faşist çetelerin katliamlarının önünü açtı, ardından Ukrayna'da Rusya'yla savaşı kışkırttı. Bugün de ülkeyi yıkıma sürükleyen, dahası bir üçüncü dünya savaşı tehdidi yaratan savaşın bitmemesi için elinden geleni ardına koymuyor. Rusya'yı savaş meydanında yorup güçten düşürmek için Ukrayna'yı taşeron olarak kullanıyor ve ülkenin yerle bir olmasını, alt yapısıyla, üst yapısıyla harabeye dönmesini zerre kadar umursamıyor.

Yıkımdan kurtulmak için NATO'dan çıkalım, NATO'yu yıkalım!

Türkiye'nin de Ukrayna'nın bugün düştüğü duruma düşme, hatta çok daha büyük yıkımla karşılaşma riski var. Çünkü Türkiye, İncirlik üssünde NATO'nun nükleer silahlarına ev sahipliği yapıyor,

dolayısıyla olası bir nükleer savaşta ilk vurulacak hedefler arasında yer alıyor. Ayrıca NATO'nun Rusya'ya karşı savaşında savunma hattı Toros Dağları'ndan başlıyor, yani NATO olası bir savaşta en baştan Anadolu topraklarını işgale terk etmek üzerine plan yapıyor. NATO'nun Türkiye için bir güvenlik şemsiyesi olduğu yalandır. NATO en büyük güvenlik tehdididir.

Böyle bir yıkımdan kurtulabilmek için memleketin dört bir yanına dağılmış tüm emperyalist üslerin kapatılması ve NATO'dan çıkmak için mücadele etmek zorundayız. Bu da yetmez, Finlandiya ve İsveç'in üyeliği ile birlikte NATO'nun genişlemesine de karşı çıkmak, onun yıkılması için mücadele etmek gerekir. Bu yüzden işçi sınıfının kanlısı NATO'dan çıkalım, dünyanın dört bir yanında NATO'nun yıkılması için seferber olalım.

NATO'ya zincirlenmiş meclis! Emperyalist saldırganlığa tek hayır oyu çıkmadı!

NATO'nun emperyalist ve saldırgan genişlemesinin son adımlarından biri olan Finlandiya'nın NATO'ya katılım protokolü TBMM'de 276 kabul oyuyla onaylandı. Meclisten NATO'ya karşı tek bir hayır oyu dahi çıkmadı. Böylece meclis seçime doğru giden son günlerinde emperyalizme zincirlenmiş olduğunu kanıtladı.

AKP ve MHP emperyalist efendilerini üzmedi

AKP grubu adına konuşan Akif Çağatay Kılıç her zaman olduğu gibi NATO'ya yaptıkları hizmetlerden bahsetti, NATO'nun genişleme politikasını desteklediklerini vurguladı. Ancak halkın NATO'ya ve emperyalizme karşı olumsuz düşünceleri malum. Bu nedenle başından itibaren Finlandiya ve İsveç'in üyelik başvurusuyla ilgili "teröristleri iadesi" koşulundan bahsediyorlar. Bahsettikleri insanların birçoğu Ragıp Zarakolu gibi düşüncesinden dolayı istibdadın hedefi olmuş aydınlar, insan hakları savunucuları. Ayrıca listedeki isimlerin bazılarının öldüğü, Türkiye'de defnedildikleri de ortaya çıktı. Yani iddialarını kendileri bile ciddiye almıyor. MHP de farklı bir tutum almadı, şovenist argümanlara daha çok yer verip NATO'ya bağlılığını bildirmiş oldu.

Amerikan muhalefeti bildiğimiz gibi: "Yetmez ama evet!"

Millet İttifakı ise Amerikan Muhalefeti tanımlamamızın hakkını veren bir performans sergiledi. CHP adına Ünal Çeviköz konuştu ve "yetmez ama evet" dedi. Finlandiya ile birlikte İsveç'in de üyeliği kabul edilmeliymiş! İsveç'i kendimizden uzaklaştırmamalıydık. NATO'ya hayır diyen, Rusya'ya karşı ABD'nin savaş

tutumu 1970'li yıllarda Çin'in ABD ile ittifaka girmesi dolayısıyla İncirlik Üssü'ne emperyalist bir üs olduğu için değil "Çin'in dünya halklarının baş düşmanı gördüğü Sovyetleri kışkırttığı için" karşı çıkan Perinçek'in politikasını hatırlattı.

TİP'ten ve sosyalist milletvekillerinden utanç verici sessizlik!

Türkiye İşçi Partisi ve HDP çatısı altında mecliste bulunan sosyalist milletvekilleri de NATO saldırganlığına karşı hayır demedi. Bu utanç verici bir tutumdur. Rusya'yı emperyalist olarak niteleyen bu yapılar Ukrayna savaşında tarafsızlık politikasını savunuyorlardı. Ancak gelişen noktada fiilen NATO'nun yanında konumlanmış oldular. NATO üyesi bir ülkede sosyalistlerin NATO'nun genişlemesine "hayır" demek dışında meşru bir tutumu olamaz. NATO saldırganlığına sessiz onay vermek ile Alman emperyalizmine karşı "esas düşman içeridedir" diyen Liebknecht'lerin Rosa'ların tutumu tam bir zıtlık içindedir. Daha acı olanı ise bu utanç verici sahne Kızılder katliamının yıldönümünde yaşanmıştır.

NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadele sürecek!

Kızılder'de Deniz, Yusuf, Hüseyin'in idamını engellemek için Mahir Çayan ve yoldaşları NATO üssünü basmış, üç İngiliz askerini kaçırmıştı. 30 Mart 1972 günü Kızılder'de Amerikancı cuntanın, NATO mahsulü kontrgerillanın elemanları tarafından katledildiler. Dün mecliste yaşanan utanç verici tablo unutulmamacaktır. Ancak gelecek emperyalizme teslim olanların değil, Denizlerin Mahirlerin Sinanların anti-emperyalist mücadelesini sürdürenlerin olacaktır.

Avrupa

Fransa işçi sınıfı masaya yumruğunu vurdu!

Fransa sarsılıyor. "Hoşnutsuzluk kışı" İngiltere'de bekleniyordu, kısmen de gerçekleşti, ama esas Fransa'yı vurdu. Aralık ayından bu yana Cumhurbaşkanı Macron'un mezarda emeklilik yasa tasarısına karşı 10 ayrı gün genel grev tarzında iş bırakıldı ve büyük gösteriler yapıldı.

Macron mecliste de çoğunluk bulamadı. Sonunda anayasada var olan inanılmaz bir hüküm (49/3. madde olarak biliniyor) kullanarak meclisin yasa yapma yetkisini gasbetti, yasayı hükümet kararıyla geçirdi. İşte bunun üzerine düzenlenen 9. eylem günü Fransa'da çoğu insana "işçi sınıfı ve halk bir devrimci yükselişe mi giriyor?" sorusunu sordurdu. 800 bini Paris'te olmak üzere 3,5 milyon işçi, emekçi ve öğrenci, son derecede öfkeli

bir ruh durumuyla 200'den fazla yerleşimi hallaç pamuğu gibi attılar.

Özel bir yükseliş

23 Mart günü doruğuna varan mücadele işçi sınıfına gerçek bir güç kazandırmış bulunuyor. Bir kere, eski mücadelelerde kamu sektörüne (ulaştırma, eğitim, belediye işçileri) ile özeldir bazı sektörlerle (rafineriler vb.) özgü kalan grevler şimdi özel sektörde çok daha büyük destek buluyor. İkincisi, dava o kadar popüler ki (Fransız halkının yüzde 84'ü yasaya karşı, işçilerin yüzde 79'u mücadeleyi daha da sert sürdürmek gerek diyor kamuoyu yoklamalarında) yılların işbirlikçi odağı CFDT (en büyük konfederasyon) bile sendikal cephenin içinde ve şimdilik ayrılmıyor. Üçüncüsü, devrimler ülke-

si Fransa'da 1871 Paris Komünü'nün yalnız kalması devrimler tarihinin belirgin bir olayı iken, 1968'de de kavga Paris'te odaklanmışken, bu sefer en küçük yerleşim birimlerinde binlerce, bazen on binlerce insan eylemlere katılıyor, taşra uyanıyor. Dördüncüsü, bu insanların hepsi burnundan soluyor. On yıllarca "demokrasi" söylemiyle yatıştırılmış kitleler, şimdi kibirlenmiş tek adamın meclisin yetkilerini kendi eline geçirdiğini görerek sarsılıyor. Kimi yerde belediye binası ateşe veriliyor, kimi yerde devlet daireleri basılıyor. Beşincisi, Macron ölçüyü kaçırmış durumda. Bırakın korku içinde yaklaştıkları işçi eylemlerine saldırının vahşetini, 23 Mart'ın hemen ertesinde kırsal bölgede yapılan bir ekolojik eyleme katılan 30 bin kişiye jandarma

saldırısı sonucunda üç eylemci ölümün eşliğinde. Bu da kitleleri daha da öfkeliyor. Korkunun ecele faydası yoktur.

Süresiz genel grev!

Büyük eylemler dizisi devam ediyor. Sokak savaşları da. Ama işçi sınıfı için berrak bir stratejik hat kazanmanın vazgeçilmez koşuludur. Bu olmazsa hareket patinaj yapar, kitleler yorulur. İşbirlikçi CFDT hareketi soğutmak istiyor, altı ay duralım diyor. Macron sendika cephesine "işyeri sorunları üzerinde görüşelim" önerisiyle konuyu saptırmak istiyor. Mücadeleci sendikaların bürokratları muhtemelen bu oyunu oynayacak. Oysa bugün konu mezarda emeklilik! Burada kaybeden işçi

sınıfı kolay kolay toparlanamaz.

Öyleyse Fransız işçi sınıfının süresiz genel grev yoluna baş koyması gerekir. Grev komiteleri, daimi seferberlik, gerektiğinde öz savunma, Almanya'da ve İngiltere'de süren işçi mücadelelerine el uzatma, diğer bütün ezilen kitleleri yanına alacak politikalar ve başka birçok önlem aracılığıyla bugünkü yükselişi gerçek bir hesaplaşmaya taşımak tek yoldur.

Ortadoğu

Siyonizm krizde!

Netanyahu başkanlığında kurulan yeni İsrail hükümetinin ne kadar gerici olduğunu Gerçek gazetesi Ocak ayında aktarmıştı. Şimdi son birkaç aydır bu hükümetin İsrail yargısının iplerini kendi eline geçirmek istemesi ülkeyi büyük bir krize sürüklemiş bulunuyor. Bunun en önemli ayağı, yasaları denetleyerek bir anayasa mahkemesi gibi görev yapan Yüksek Mahkemenin denetim hakkının elinden alınması ve mahkeme üyelerinin seçiminde yürütmenin belirleyici olması yönünde hazırlanan yasa tasarısı. Uluslararası alanda yükselmekte olan hukuk tanımaz iktidarların bir yenisi. Üstelik, Netanyahu bu şekilde aleyhindeki yolsuzluk iddialarından da kaçmaya çalışıyor. Bir taşla iki kuş.

Düzenleme, gerici hükümete muhalefet eden kitlelerin sokağa dökülmesi sonucunu doğurdu. Ayrıca İsrail'in en yakın müttefikleri, gerek ABD devleti gerek ABD'nin Yahudi cemaati de bu girişime karşı önce diplomatik tarzda, sonra açık tepki göstermeye başladı. İsrail Cumhurbaşkanı Herzog da sert bir muhalefet sergiledi. Sonunda Netanyahu hükümetinin kendi içinden Savunma Bakanı Yoav Gallant, 26 Mart Pazar günü bu girişimin İsrail'in güvenliği için tehlike yarattığını söyledi.

Netanyahu'nun Savunma Bakanı'nın çıkışına yanıtı, kendisini görevden almak oldu. Bu, haftalardır her Cumartesi yapılan eylemlerin yanı sıra 26 Mart Pazar günü aniden büyük gösterilerin patlak vermesine yol açtı. Pazartesi günü ise yine 80 bin kişi kendiliğinden sokağa çıktı.

Sonuçta, bütün bu tepkiler karşısında gerici koalisyon geri adım atmışa benziyor. En azından bir süreliğine. Zira Netanyahu, yasa tasarısının meclisin yeni çalışma dönemi açılana

(yani Nisan ortasına) kadar askıya alındığını belirtti. Bunu yaparken de Savunma Bakanı'nın görevden alınmasında önemli rolü olan en gerici ortaklarından Ben-Gvir'e bir taviz daha verdi. İçişleri Bakanlığı koltuğunda oturan Ben-Gvir, bir süredir Filistinlilere saldırıda kullanılmak üzere doğrudan kendisine bağlı bir milis gücünün kurulmasını talep ediyordu. Bu kabul edildi.

Siyonizmin krizi Filistin'e ne getirir?

Getireceği ilk şeyin ne olduğunu az önce söyledik. Ben-Gvir'e bir "Ulusal Muhafız" gücü kurulması yetkisi verilmesi Filistinlileri daha da büyük katliamlar bekliyor demektir.

Yine de soruyu daha öteye taşımak gerekir. Siyonist düşmanın kendi iç çelişkilerinin artmasından ve böylelikle bir nebze de olsa zayıflamasından hayırlı bir sonuç çıkabilir mi? Bunun için bu iç çelişkilerin doruk noktası olan, gerici hükümetin adalet bakanının istifasının gerekçelerini bilmek önem taşıyor. İstifanın

iki önemli nedeni var. İlki, ordunun da tasarıda ikiye yarılmış olması, bunun yaratacağı zaaf. İkincisi, İsrail yargısının "bağımsızlığı"nın ortadan kalkmasının Siyonist ordunun askerlerinin uluslararası mahkemelerde yargılanmaya başlamasına yol açma ihtimali. Yani aslında hükümetin yargıya el koymasına karşı çıkanın en azından bir versiyonu Filistin'in işgalinin aleyhine işleyecek, Siyonizme zarar verecek olduğu kaygısı.

Arap halkı, İsrail eylemlerindeki "demokrasi" talepleri için doğru ismi bulmuş. İsraililerin ağzından: "Bizim için demokrasi! Filistinliler için Apartheid!" Öyle ya, korunmaya çalışılan yasalar etnik arındırmanın, Filistinlilerin kolektif cezalandırmalara tâbi kılınmasının, idarî tutukluluk uygulamalarına maruz bırakılmalarının, genel olarak Apartheid sisteminin dayanağı olan yasalar! Bunları da karşısına alan çıkışlar mevcut, ama o kadar cılız ki!

Harekette bereket vardır!

Ancak unutmamak gerekir ki, kitlelerin bilinci eylemle değişir.

Yüz binlerin bu mücadelesinin hiçbir bilinç değişikliğine yol açma ihtimali olmadığını söylemek pratik ile bilinç arasındaki büyük diyalektikte aykırı düşer. Dev kitlesel mücadeleler içinde ilginç bir şey oldu. Konu ilk bakışta sınıf sorunuyla hiçbir bağa sahip olmadığı halde sendikalar birliği Hisdatrut son günlerde bir genel grev ilan etti. Patronlar örgütü ise buna derhal karşı çıktı. Netanyahu'nun sorunu soğutmak için adım atmasının belki de önemli nedenlerinden biri mücadelenin böylece bir sınıf mücadelesine dönüşme olasılığıydı. Evet, Hisdatrut Siyonist bir örgüt. Ama genel grevin onu ilan edenin iradesinin çok ötesine taşması olasılığını küçümsememeli.

Netanyahu sorunu dondurunca genel grev de güncelliğini yitirdi. Ama şimdilik. Soru şu: Acaba İsrail işçi sınıfı bu dev kitle eylemine boylu boyunca girerse, hem eylemin karakteri, hem de bugüne kadar eylemleri yürütmüş olan kitlelerin bilinci değişebilir mi? Nisan ortasından sonra yeniden canlanacak mücadele bize bu sorunun cevabını verebilir.

Banka çöktüşlerine tek çözüm kamulaştırma!

Mart ayı banka çöküş ayı oldu. Önce Amerika'da yeni teknoloji kullanan küçük işletmelerin bankası olarak bilinen Silicon Valley Bank ve aynı anda Signature Bank adlı iki bölgesel banka, mudilerinin paniği sonucunda çökerken First Republic adlı bir başka banka ABD Merkez Bankası Federal Reserve (Fed) operasyonu zar zor kurtuldu. Fed büyük Amerikan bankalarının her birinin 5'er milyar dolar, Wall Street bankaları Goldman Sachs ve Morgan Stanley 2'şer buçuk milyar dolar katkıda bulunmasını sağladı ve bunu 30 milyar dolara tamamlayarak üçüncü bir bankanın çökmesini engellemiş oldu.

Amerika tam nefes alacakken, Silicon Valley Bank'ın Kaliforniya'sından 10 bin kilometre uzakta Avrupa'nın bankacısı İsviçre'de Crédit Suisse çöküş sinyalleri verdi. Crédit Suisse vakası Amerika'daki bankalardan daha ciddi idi. Çünkü

570 milyar dolar varlığıyla bu banka İsviçre'nin iki numaralı idi ve 2008 finans çöküşünden sonra icat edilen bir terimle "sistem açısından önemli finansal kuruluş" statüsünde idi. Dolayısıyla, Crédit Suisse sallantısı burjuvazi ve devletlerini çok daha büyük bir endişeye soktu. Ancak önce devlet 54 milyar dolarlık bir yardım hattı açtı. Arkasından iki numarayı bir numaraya, yani UBS bankasına yığın sonrası satış fiyatına (3,2 milyar dolar!) satarak çöküşü engelledi.

Krizin arkasında ne var?

Bu olayları açıklayacak faktörleri şöyle sıralayabiliriz. Öncelikle kredi sisteminin kapitalizmde doğası çelişkilidir. Kredi sistemi bir ülkenin ekonomik kaynaklarının dağılımını, yani ekonominin geleceğini belirler. Yani aslında kamusal bir iş görmektedir. Ama sistem bütünüyle özel tekeli sermaye gruplarına, yani bankalara

teslim edilmiştir. Bankalar kârlarını arttırmak için ağır risk alırlar, sonunda çöküş ciddi bir olasılık haline gelir.

İkinci neden bankaları denetleyen kuruluşların aslında sermayenin kendisinin hizmetkârı olan burjuva devletin organları olmasıdır. Bu organlar (merkez bankaları, mevduat sigorta kuruluşları, Maliye ve/veya Hazine Bakanlıkları) teknik bakımdan ne kadar donanımlı olsalar da sermayeyi korumaya yatkın oldukları için bankaların kârını arttıracak iddialı ve riskli projelerine karşı çıkamazlar, ancak aşırı durumlarda müdahale ederler, o zaman da çok geç kalmış olabilirler. Bankalar batar ya da devletçe kurtarılır.

Neden bugün?

2023 Mart ayı uluslararası banka krizinin tetikleyici nedeni merkez bankalarının (Türkiye dışında!) hemen hemen her yerde enflasyonu

kontrol altına almak için faizleri arttırmasıdır. Mesela Silicon Valley Bank elinde ABD Hazinesinin sabit faizli tahvillerinden çok tuttuğu için ortaya bankacılıkta "faiz riski" denen risk çıkmıştır. Faizler yükselirken bankanın elindeki varlık sabit faizli varlıklarda yoğunlaşmışsa bu bankanın ağır bir zarara girmesine yol açar. Tetikleyici faktör budur. Bu da bir bankada paniğine yol açmış, herkes parasını çekmek isteyince bankalar çökmüştür.

Ama en önemlisi, dünya ekonomisinin bir Büyük Depresyon döneminden geçiyor olmasıdır. 2008 büyük finans krizinden sonra dünya kapitalizmi ağır bir ekonomik krize girdi. Kapitalist devletler bunun çözümünü ekonomiyi suni biçimde

canlandırarak düşük faiz oranlarında buldu. Bugün enflasyon ve başka nedenlerle faizlerin artırılması zorunlu hale gelince yolun sonu göründü. Banka krizi Üçüncü Büyük Depresyon olarak andığımız bu büyük dünya krizinin bir ifadesidir. Demek ki bu sefer atlatılabilebile bu krizler büyük ihtimalle tekrarlanacaktır.

Öyleyse tek çözüm her ülkede işçi sınıfının önünü çektiği mücadelelerle bankaların işi denetiminde kamulaştırılması ve bütün bunların tek bir kamu bankasında birleştirilmesidir.

Levent Dölek

Hep patronlar güldü gülme sırası bizde

Erdoğan milyonları açlık sınırının altındaki ücretlere mahkûm etti. Ülkeyi ağır bir borç batağına soktu. Seçimlere kadar bir kriz yaşanmasın diye de para basmaya, kredi musluklarını açmaya devam ediyor. Sorunları erteledikçe büyütüyor. Adeta seçimden sonra tufan diyor. Yani hastaya aspirin veriyor. Ateş düşüyor düşmesine de bu sefer de beyin kanaması tehlikesi beliriyor. Enflasyon yavaş yavaş yoksullaştırır. Halk için işsizlik beyin kanaması gibidir. Erdoğan bir şekilde iktidarı elinde tutarsa seçim sonrasına ertelenen tüm faturayı halka ödetmeye, işçiyi, emekçiyi, yoksulu bayılına kadar kemer sıkırmaya hazırlanıyor. Malum bu düzende patronlar kemer sıkamaz, işten çıkarma yapar. Bu da bir işsizlik dalgasını beraberinde getirir. Emperyalistler de tek kuruşunu bırakmazlar. Erdoğan, halka kemer sıkırtırken emperyalist tefecilere milyarlarca dolar borç faizini tıkr tıkr ödeyecektir. Emperyalistleri bugüne kadar hiç üzmedi. Yine üzmecek. Emekçi halktan itiraz eden olursa da terörist ilan ederek istibdadın sopasını başına indirecek. O halde Erdoğan'a oy yok!

Ama Kılıçdaroğlu da aynı şeyi yapacak. Erdoğan'ın vatan, millet, bayrak, ezan diye yaptığının aynısını enkaz devraldık edebiyatıyla yapacak. Esnek çalışmayı dayatan hatta kıdem tazminatı hakkına bile göz koymaya cüret eden bir kemer sıkma programını Millet İttifakı'nın mutabakat metnine aldılar. Kemer sıkma programı demiyorlar adına. Sermaye için güven ortamı diyorlar. Kılıçdaroğlu'na bakarsanız Erdoğan'ın Türkiye'yi Anonim Şirket gibi yönetmesine karşı. Ama yanına Erdoğan'ın CEO'su Babacan'ı almış! Erdoğan gibi Kılıçdaroğlu da para için Londra'nın kapısında. (Merak etmeyin Erdoğan da Körfez'in parasını Londra üzerinden getiriyor!) Emperyalistlere sadece faizleri tıkr tıkr ödemeyi değil daha fazla daha fazla borçlanmayı vad ediyor. Kısacası Kılıçdaroğlu sermayeye ve emperyalizme Erdoğan'ın son kullanma tarihi bitti, taze mal geldi diyor! Onlara da oy yok!

Peki ne yapmalı o zaman? Her şeyden önce seçimden sonra her koşulda gelecek olan tufana hazırlıksız yakalanmamalıyız. İşçi ve emekçi için hazırlık demek örgütlenmek demektir. Mesela yakın tarihimize bakalım. 70'li yıllarda sanayide ve birçok sektörde işçiler emekçi olduklarında rahatlıkla ev sahibi olabiliyordu. O dönemleri yaşayanlar bunları anlatır. Bugünden ne kadar farklı olduğunu söylerler. Rakamlar da bunu gösteriyor. İmalat sanayinde 1970'ten 1978'e kadar reel ücretlerin ciddi şekilde yükseldiği, katma değer içindeki ücret payının ise 1978-1979 yıllarında yaşanan daralmaya rağmen 1980'e kadar artışını sürdürdüğü istatistiklerle sabit. Yani o dönemde de ekonomik kriz var. Ecevitler, Erbakanlar, Türkeşler, Demireller ülkeyi 70 sente muhtaç etmiş. Ama bir şekilde faturayı bütünüyle işçi sınıfına ödetememişler. Neden?

Cevabını bulmak isteyen o dönemin işçi mücadelelerini anlatan kitapları okuyabilir. Gerçek gazetesinde defalarca yazdık onlara bakabilir. Ya da isteyen artık filmi de izleyebilir. Zafer Aydın, Cihangir Köse ve Nesrin Uçar'ın "İşçilerin Haziran'ı" isimli belgeseli 1 Nisan günü galasını yaptı. Belgesel, 15-16 Haziran 1970'teki işçi ayaklanmasını, işçilerin günlerce İstanbul'u ve Kocaeli'ni zapt ederek fiilen kapatılmak istenen DİSK'e sahip çıktıklarını anlatıyor. Sadece şu kadarını söyleyelim. 15-16 Haziran'ın ardından 12 Mart darbesi oldu, her türlü baskı yaşandı ama işçi sınıfı örgütlü gücünü 70'li yıllara taşıdı. Bunda en büyük pay eninde sonunda DİSK'in kapanmasına engel olmuş olan 15-16 Haziran işçi ayaklanmasındadır. İşçiler örgütlülüğünü korudu, 70'li yılları grevlerle, direnişlerle, fabrika işgalleriyle doldurdu. 1980'e doğru giderken patronlar işçiyi ikna etmesi için Ecevit'e başvuruyor, olmayınca Milliyetçi Cephe'yi öne sürüyor, sokaktaki faşist teröre bel bağlıyor, sonunda da darbeci Kenan Evren'e sığınıyorlardı. İşçiler ise her sektörde grevlerle haklarını ve ücretlerini iyileştiriyor, siyasi baskıları püskürtüyor, darbe ürünü DGM'yi (askeri rejim mahkemeleri olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri) eziyor ardından MESS'in karşısına dev bir grevle çıkıyordu. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı patronların patronu Halit Narin, işçi sınıfını bastıran örgütlerini dağıtan kanlı darbeyi "bugüne kadar işçiler güldü bundan sonra gülme sırası bizde" diye selamlıyordu.

O gün bugün ANAP'ı, SHP'si, DYP'si, DSP'si, ANAP'ı, AKP'si birbiri ardına geldi gitti, gülen hep patronlar oldu. Gülme sırası bize gelecekse yol belli... İşçi sınıfına örgüt gerek, parti gerek, yeni 15-16 Haziranlar gerek! Anketlere bakıp papatya falı açmaya gerek yok. Geleceğe umutla bakmak isteyen işçi mücadelelerine baksın. Son dönemde Erdoğan'ın grev yasağına grev yaparak çöpe atan metal işçileri ne kadar ücret alıyor? Ben yazmayayım araştırın sorun. Atla deve değil. Emeklerinin karşılığı da değil. Ama açlık sınırında da değil! Göreceksiniz ki örgütlü olursak "kırk satır mı kırk katır mı" seçimi yapmak zorunda kalmayız. Gelin seçimimizi 14 Mayıs'tan önce hemen şimdi mücadeleden ve örgütlenmeden yana yapalım. 1 Mayıs'ta meydanlarda buluşalım! Çünkü "hürriyet işçilerle gelecek!"

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Yaşasın işçiler emekçiler! Yaşasın 1 Mayıs!
Hürriyet işçilerle gelecek!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. İşçi bayramıdır. Kutlu olsun! Emperyalizmin zulmü, sermayenin sömürsü, istibdadın baskısı sürdükçe 1 Mayıs meydanları sadece bayram yeri değil mücadele alanları olmuştur. Öyle de olacaktır. Bayram coşkusu, emperyalizme, sermayeye ve istibdadın karşı devrimci mücadeleye adanmış ömürlere saygıyla, iş cinayetlerinde, pandemi, depremde yitirdiğimiz canlarımızın hesabını sorma kararlılığıyla, işimiz ve aşımız için birlik olma bilinciyle, örgütlenme iradesiyle ve hürriyet için mücadele azmiyle birleşmelidir!

İstibdadı ve kapitalizmi yıkalım! Yaşasın işçiler emekçiler!

Büyük bir depremin ardından 1 Mayıs'a gidiyoruz ancak ölümlerin nedeninin doğa değil kâr ve rant hırsını insan canının önüne koyan sermaye düzeni olduğunu biliyoruz. Kim bir yerde hakkı için sesini yükseltse anında biten istibdad rejiminin, enkazlarda halkı kaderine terk ettiğini gördük. İstibdadın depremin ardından ortaya çıkan tepkiler karşısında halkı tehdit ederek "bunları not ediyoruz" sözüne karşılık biz de televizyonlarda yardım adı altında düzenlenen reklam kampanyalarını, depremin üstüne borsada hisseleri katlanan şirketleri, yıkılmış şehirleri kâr fırsatı olarak gören müteahhitleri not ettik. Deprem sarstı, kapitalizm ve istibdad yıktı. Kapitalizmi ve istibdadı yıkmadan işçiyi, emekçiye, yoksula bu düzende hayat yok! Bunu bir kez daha anladık. Ancak depremde emekçi halkın gösterdiği dayanışma, işçi sınıfının seferberliği, geleceğe umutla bakmamızı sağlıyor. Bu sebeple inatla ve sebatla "yaşasın işçiler emekçiler" diye haykıracağız 1 Mayıs meydanlarında!

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Uygurluk adı altında tüm dünyayı sömürü alanına çeviren,

ülkeleri işgal eden, milyonları katleden emperyalizm, en vahşi ve gerici yüzüyle karşımızdadır. NATO'nun Ukrayna'da kışkırttığı savaş dünyayı bir nükleer felaketle tehdit ediyor. 1 Mayıs tüm dünyada emperyalist barbarlık tehdidi altında kutlanacaktır. Tüm dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs meydanları NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadele alanları olmalıdır. NATO dünyanın en büyük ve kanlı terör örgütüdür. NATO birçok ülkede ve bizde de hakimiyet kurmak için kontrgerilla örgütleri kurmuştur. 1 Mayıs 1977 katliamı başta olmak üzere, Maraş, Çorum, Sivas katliamlarının, DİSK Başkanı Kemal Türkler dâhil sayısız siyasi cinayetin, provokasyonların faili NATO ve onun faşist tetikçileridir. NATO işçi sınıfının kanlısıdır. Türkiye'nin bu kanlı örgüte üye olması, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üslere ev sahipliği yapması kabul edilemez. 1 Mayıs meydanları darağacında "kahrolsun emperyalizm" diyen Denizlerin sesini bugüne taşımalı. İşçi sınıfı 1 Mayıs'ta bayraklarına "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" yazmalıdır.

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

İşçi sınıfı enternasyonal bir sınıftır. Din farkı, dil farkı gözetmez. 1 Mayıs'ta dünyanın öbür ucunda yaşayan, hiç görmediğimiz belki de hayat boyu hiç görmeyeceğimiz işçi ve emekçilerle aynı hürriyet sloganlarını atacağız. Tabii ki kardeşlik elini öncelikle en yakınımızda olana uzatacağız. 1 Mayıs meydanı tüm şovenist ve ırkçı kışkırtmalara inat Türkün ve Kürdün eşitlik ve kardeşliğine vesile olmalıdır. Göçmen emeğini sömürerek kâr eden patronların, göçmen düşmanlığı ile oy toplayan faşistlerin karşısına sınıf bilinciyle çıkmak gereklidir. 1 Mayıs meydanları yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği sloganlarıyla çınlamalıdır!

İşçinin seçimi sınıf mücadelesi!

1 Mayıs'ın ardından ülke bir seçime gidecek. Elbette ki bu seçimler, emeği sömürülen, açlık sınırının altında ücretlere mahkûm edilen milyonlarca işçi ve emekçinin hesap sorma günüdür. Özelleştirmede, grev yasaklarında, iş cinayetlerinde rekor kıran, her daim patronlara dost olup işçiyi düşmanlık eden Erdoğan'a, AKP'ye ve onunla ittifak edenlere oy yok! Ancak esas seçimimiz 14 Mayıs'ta değil bugündür. Sömürünün ve baskının devam ettiği her gün bizim için seçim günüdür. Bekaert'te Schneider'de grev yasağını grev yaparak yırtıp atan işçi mücadelesi örnek olmalıdır. Beşli çetelerin karşısında hakkı için mücadele eden Satera işçilerinin direnişi örnek olmalıdır. İşçi seçimini birlikten ve mücadeleden yana yaptığımızda, işgal, grev, direniş yoluna girdiğinde kazanır. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

Düzen siyasetine karşı sınıf siyaseti! Hürriyet işçilerle gelecek!

Düzen siyaseti bize "kırk katır mı, kırk satır mı" diyor. Sermayenin ve emperyalizmin Erdoğan'ın karşısında umut diye pazarladığı Kılıçdaroğlu ve Millet İttifakı sömürüyü, baskıyı, emperyalist hizmetkârlığını bitirmeye değil, devralmaya geliyor. Onlar bu çürümüş sömürü düzenini değiştirmeyi değil ona yama yapmayı hedefliyor. Bunu yaparken de düzen siyaseti emekçi halkı kimliklerine göre bölüyor ve birbirine düşman ediyor. Biz ise sınıf siyasetini savunuyoruz. Grevlerde, direnişlerde, mücadelelerde her kimlikten işçiyi emekçiyi ekmek ve hürriyet mücadelesinde birleşmeye çağırıyoruz! 1 Mayıs meydanı da işte bu birliğin bir vesilesi olsun!

Sınıfımızı bilelim safları sıkılaşturalım!

1 Mayıs'ta Devrimci İşçi Partisi saflarında buluşalım!

